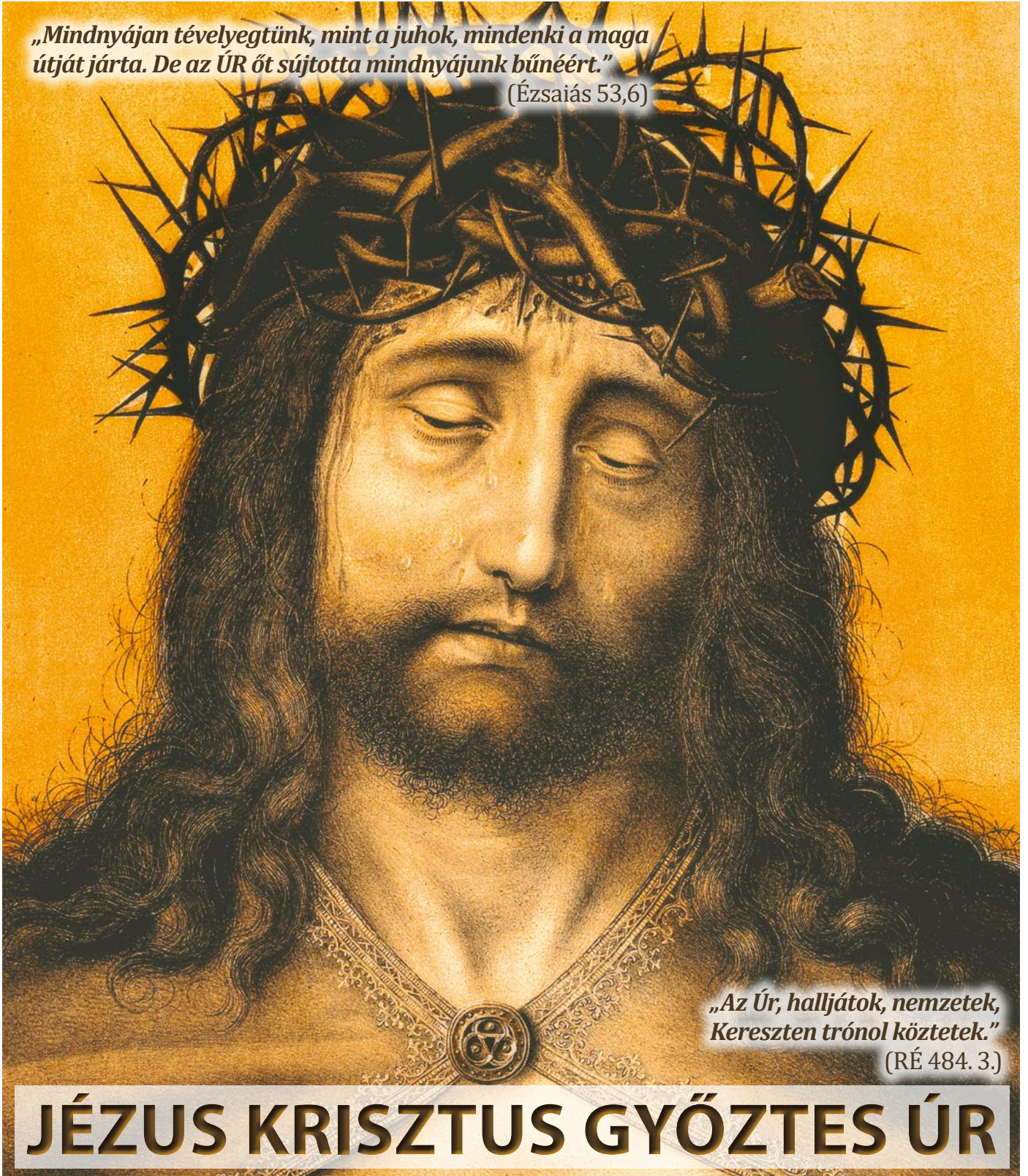

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”

(Ézsaiás 53,6)

„Az Úr, halljátok, nemzetek,
Kereszten trónol köztetek.”

(RÉ 484. 3.)

JÉZUS KRISZTUS GYŐZTES ÚR

A TARTALOMBÓL

6

A BÉKESSÉG FÉL CSIZMÁJA

Steinbach József püspök
igehirdetése

10

PASSIÓ

Kurfis Imre passiójátéka – 1. rész

19

KONFIRMÁCIÓ 2024

„De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.” (1János 5,20)

IMÁDSÁG

Élő Isten, aki Atyánkká lettél a Jézus Krisztusban!

Magasztalunk Téged, mint teremtő, gondviselő, megtartó, megváltó és szabadító Urunkat! Magasztalásunkkal elismerjük, hogy csak Te vagy az Úr!

Urunk, segíts magasztalásunkban hálát adni a keserű próbatételekért, hiszen Te abban is munkálkodsz érettünk, tisztogatsz, alázatra nevelsz, érleled hitünket és szolgálatunkat.

Magasztalásunkban ott feszül a bűnbánó könyörgés: Ne hagyj a gonosz törébe esni, hanem emelj fel, nézz le ránk, szakítsd fel az eget és szállj alá! Áldott légy, hogy megtartó, krisztusi irgalmad nagyobb büntetésednél.

Magasztalásunk egyben bizonyosságunk megvallása is, hiszen mindenkor tudjuk, a Te szeretetedtől soha senki és semmi el nem választhat bennünket, ezért Te megtartod népedet. Magasztalunk, mert a Te ügyed mindenkor győztes ügy.

És magasztalásunkban közbenjáró könyörgést mondunk egymásért, népedért, hazánkért, világunkért.

Urunk, könyörülj!

Urunk, táplálj bennünket a Te Igéddel, és segíts minket a sok pótcselék-vés helyett a szolgálatban kiteljesedni, evangéliumodat hirdetni!

Urunk, könyörülj!

Urunk, adj egységet, hűséget, minden egyéni sérelmet, érdeket, okoskodást félretéve!

Urunk, könyörülj!

Urunk, add, hogy ne rettenjünk meg, hanem lehessünk bátrak és erősek, hiszen Te velünk vagy! De kérünk arra is, hogy ez az erő ne a mi gyarló, romboló emberi erőnk legyen, hanem a Te erőd legyen mindenkor!

Urunk, könyörülj!

Rád hagyatkozunk, feltámadott Urunk! Tele vagyunk reménységgel! Köszönjük, hogy Te Jézus Krisztusban már meg is hallgattál bennünket. Ámen.

(Steinbach József püspök, a Zsinat lelkesi elnökének imádsága a Zsinat 2024. április 24-i ülésén, a Balatonszárszón elmondott székfoglaló beszédéből) ■

VÁNDOR GYULA

Mért félig?

Mért félig Tied a szívem az életem,
Mért félig, miért csak félig?
Hiszen egészen Teneked adtam
Maradék nélkül teljes magam.
Most, íme mégis visszarágadtam,
Hűtlen az éjem, nappalom,
könyörülj rajtam, Jézusom!

Mért félig, kerülöm el a bűn ajtaját,
Mért félig, miért csak félig?
Sajnálom én is, hogy megtagadtam
Sokszor Neved és szégyelltelek.
Nem jó így nékem megosztva élnem!
Hűtlen az éjem, nappalom,
könyörülj rajtam, Jézusom!

Mért félig, követem az utat, hol Te jársz,
Mért félig, miért csak félig?
Magam is látom, nem az az élet,
Ami betölti napjaimat,
Idegen tűzben égek el, érzem,
Hűtlen az éjem, nappalom,
könyörülj rajtam, Jézusom!

Nem félig állt a kereszted a Golgotán.
Nem félig, nem is csak félig,
Vállaltad értem, teljes egészen
Bűneim súlyát, ítéletét,
Mit adok érte oda cserébe;
Hűtlen az éjem, nappalom,
könyörülj rajtam, Jézusom!

SZIKSZAI BÉNI

V. Mózes 5:31

Melléd állok, Uram,
Magamban meg nem állhatok.
Jó úton nem járhatok.
Célba csak Veled érkezem,
Ha mindig Tőled kérdezem,
Mit kell tennem?
Hova kell mennem?
Szóljak, vagy legyek csendben.
Benne a rendben
Csak úgy lehetek,
Dicsőségedre csak úgy tehetek,
Ha végig melletted maradok.
Roskadok, vagy
Sasszárnyra kelek,
Sírok, vagy énekelek
Győztes csak Veled leszek.

Irgalmas Jézusunk keble és karja

Irgalmas Jézusunk keble és karja,
Hú szíve tárva vár, várva vár rég.
Mért veszne életed ott a viharba,
Bár az üdv réve int hívón feléd.

Jézus úgy szólongat: Jöjj hozzám, jöjj el!
Bünterhelt szívedet add nekem át!
Jól tennéd-é, ha nem hallgatnál arra,
Ki érted áldozta önnönmagát?

Ő békéltette meg mind e világot,
Életén nyerte meg váltságodat.
Szögektől átjárva függött a fán ott,
S lett mindünk bűnéért szent áldozat.

Vérivel törli el mind a mi vétünk,
Golgota fáján az ítéletet
Ő, a Bíró halt meg önmaga értünk,
S immár az üdvösség miénk lehet.

Indulj hát bűnös, és vedd a kegyelmet!
Téged az irgalom bőssége vár.
Míg régi Ádámod bűnben vesztegett,
Ím, az új boldogan, megváltva jár.

Mért térne vissza a rab, ha szabad lett,
Önként rabéltre szánva magát?
Nem, inkább zenjük kegyelmes Atyánknak
Szívükből a hála, a hála dalát!

Hűségés Úr, lelkem jegyese, Jézus!
Váltságod, érdemed mind az enyém.
És Te sajátodnak ismersz el mindig,
Ezt hiszem, s boldogan áldalak én.

Kárhozat útvjáról hívtál ki engem,
El többé senki sem ítélhet már,
Ujjongó énekkel egyre csak zengem:
Vége a rabságnak, száll a madár!

NYILAS ZOLTÁN ESPERES KERESZTELÉSI IGEHIRDETÉSE

Aki Krisztus nevét hordozza

Testvéreim, szeretettel köszöntünk benneteket. Áldjuk Istent, aki arra indította a szíveteket, hogy elhozzátok gyermekeketek, fiatokat, hogy a keresztség sákramentuma által Isten kegyelmi szövetségébe befogadtassék. Halljátok azt a szót, ahogyan Jézus Krisztus bátorítja az egykori tanítványait és bennünket is, küldetésének betöltésére: *„Nekem adatott minden hatalom, mennyen és földön. Elmenvén azért tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek. És íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”*

Egy igét olvasok még ehhez, Pál apostolnak a Filippiekhez írott leveléből, a 2. fejezetből a 9. verssel kezdődőket: *„Ezért Krisztust felmagasztalta Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére.”* Ámen.

Kedves testvérek, ünneplő család, ünneplő gyülekezet! Pünkösd napját – a híradásokból is tudjuk –, úgy szokták illetni, hogy a keresztyén egyház születésnapja. Nem bocsátkozunk bele teológiai vitákba, hogy honnan is szármítjuk magát az egyházat, Isten Szentlelke ugyanis a világ kezdetétől fogva annak végéig hív magához Krisztusban tanítványokat, de egészen bizonyos, hogy az első látványos és mindenekre hatással lévő alkalom mégis az első pünkösd volt, amikor Péter apostol Isten Szentlelkét megkapva kiáll egy ünnepi gyülekezet elé, kiáll Jeruzsálemben az aratási ünnepre érkezők elé, és Krisztusról tesz bizonysgot. Ennek a bizonysgtételnek pedig az lesz a következménye, hogy háromezer lélek csatlakozik az első keresztyén jeruzsálemi gyülekezethez. Jézus Krisztusban emberi életek találkoznak, és emberi életek újulnak meg.

Amikor az első tanítványok életét, mindennapjait megfigyeljük, akkor azt látjuk, hogy Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása után néhány évvel az első gyülekezetek közösségében megjelent egy új név a tanítványokra. Elnevezték őket keresztyéneknek. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv mondja, hogy Jézus köve-

tőt körülbelül az ötvenes évektől egy Antiochia nevű településen kezdték el keresztyéneknek hívni. Miért mondom ezt? Azért, mert az a név, hogy krisztusi, mindent meghatároz. Azt is, amit

bálijk megfogalmazni. Emlékezhünk arra is, hogy a 20. század egyik nagy mondata az volt, amikor a Beatles zenekar kijelentette, hogy ők híresebbek, mint Jézus. Ez volt a célkitűzése. Ma,

pünkösd ünnepén foghíjasak a templomok. Amikor azt kérdezte, hogy pünkösd ünnepén be fogunk-e fézni ide a templomba, azt válaszoltam, hogy igen. Nem azért, mert keserű a szívem, hanem azért, mert a ma embere elképzelhetetlennek tartja azt, hogy Jézusé minden hatalom ezen a földön. Inkább egy régi kor nagy alakjának tartja. Lehet, hogy éppen az ókoré, amikor még csodákat tett, vagy a középkoré... Menjünk el Firenzébe, és azt látjuk, hogy a kultúra fellegvára, és azt mondjuk, hát igen, akkor még volt valami. De ma?

Jézus nem vonja vissza a szavát, ma is azt mondja, hogy övé minden hatalom mennyen és földön. Evvel a hatalommal kapcsolatban fűzi hozzá Pál apostol, hogy ez a bizonyos Jézus, akit a szülei neveztek az angyal szavára Jézusnak, Ő a Krisztus. Méltóságos, felséges, ha-

talmas. Azt mondja Pál apostol, hogy olyan nagy ez a név, hogy minden térd meghajol előtte, mennyieiké és földieké is. A hatalommal bíró név Jézus Krisztus neve.

Jézus a parancsolatban mond: *„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.”* Mindez hihetetlennek tűnik. Ma Jézussal kapcsolatban legfeljebb letűnt korok egyik nagy alakját pró-

Pünkösöd előtt, Pünkösöd után

Füstös volt az ég és zajongtak kinn az utcán.
Egymásnak feszült a megfáradt tömeg,
Jeruzsálem követ koptatták mind,
és volt, ki a templomtéren láthatta meg,

amint az égből alá szállt a láng,
és fénylőn zúgott a kora nyári ég.
S ők egy csöndes szobába zárva várták
Jézus megfejthetetlen ígétét.

Majd a zárt ajtókon át a zúgás mind erősödött
és fények lobbantak a nyitott ablakon.
Egymásra néztek és ennyi elég:
ki süket volt, hallott, s láttak világtalan vakon.

A térre szaladtak, szinte szálltak,
hullámozott kint a sokaság,
s szaladtak, vitték szerteszét a hírt,
mint égig érő fából megyszázfelé az ág.

*

Merre bolyong már, merre is jár most
a Pünkösöd utáni oly felhevült tömeg?
Botorkálva keressük templomok kövén:
a szívünket még mily szó hasítja meg.

S a növekvő csöndben a borongó égen át
halkul már a zúgás s a láng is megfakul.
Elvesztítettük volna a fények titkait
zarándok utunkon megállva valahol?

Ó adja az ég, hogy kérni merjük újra,
és várjuk még egyre szüntelen reménnyel,
hogy eljöjjön és velünk is maradjon
minden zengő nappal és minden áldott éjjel,

a Lélek csöndes záloga, mi szebb
és fontosabb, mint földi utunkon bármi más,
s bennünk e kietlen, üres kis szoba
így templom lesz újra és égi áldomás.

Amikor mi itt vagyunk és ti itt vagytok az Isten házában, a gyermeketek személyében két család története találkozik. A múltak találkoznak, azok a családok, akik itt vannak veletek együtt, és örvendeznek, akiknek a név, a vezetéknevük jelent valamit. Jelenti a vidám, napsütéses napokat, de jelentheti esetleg a viharosabb időszakokat is, a fellegeket is. A gyermekünk ugyanis nem egy légüres térben születik meg, hanem a családjaink történetében. Beleágyazódik a múltunkba. Gyökerei nem néhány hetesek vagy nem néhány évesek, hanem évszázadosak és évezredesek, amelyeket magunkkal hozunk.

De van egy másik gyökere is a ti gyermeketeknek. Az ő neve: Krisztián. Ami nem mást jelent, mint hogy „keresztyén”. Nem mást jelent, mint hogy „Krisztushoz tartozó”. Nem mást jelent, mint azt a nevet, amiről Pál apostol beszél, azt a „krisztusi” nevet jelenti, aki előtt minden térd meghajol, akié minden hatalom ezen a földön, akiről elneveztek bennünket, akik itt vagyunk az Isten házában – keresztyéneknek.

Azt csak mellékesen említjük meg, hogy ott, Antiochiában ez nem egy dicsérő szó volt, hanem egy foghegyről odavetett gúnynév. Ma így mon-

danánk – bár ez is egy lejárt lemez –, hogy szentfazék. Körülbelül ezt jelentette. Így gúnyolták azokat, akik Krisztust követték, akik templomba járnak, nem is nagyon lehet tudni, milyenek, olyan furcsa emberek. Ilyen volt a keresztyén név. Aztán évtizedek, évszázadok elteltével teljesen más jelentése lett.

A ti gyermeketeket Krisztusról neveztetétek el. Arról a névről, arról a Krisztusról, aki előtt minden térd meghajol, akié minden hatalom, aki megváltotta ezt a világot, aki megváltotta Krisztiánt is, aki most itt elszenderedve várja azt a néhány csepp vizet, ami Krisztus vérére emlékeztet. Krisztus megváltó vérére, szabadítására, az öröme, hogy az egyház nemcsak a múlt része, nem egy kulturális intézmény, nem múzeum, hanem Isten teste.

Éppen ezért, amikor majd gyermeketeket megölelitek, keresztyéme-
keteket megszólítjátok, amikor örvendeztek ennek a kicsiny életnek, akkor örvendeztetek annak is, hogy az élő Isten van vele, az élő Isten van velünk, és amikor a nevét kimondjátok, újra és újra figyelmeztessen arra, hogy az ő neve nemcsak egy keresztnév, hanem Krisztusról neveztetett el. Hadd mondjam: ahogy ti is és mi is.

A keresztyéneknek az a küldetésük, hogy Krisztusról bizonyoságot tegyenek. Azt mondja itt Pál apostol, hogy nemcsak annak neve fontos, akié minden hatalom mennyen és földön, hanem hogy erről a névről a keresztyének vallást tegyenek, hogy bizonyoságot tegyenek arról, mit tett értük az Isten.

Tudom, látom, hogy amikor a nagyszülők ránéznek az unokájukra vagy unokáikra, olyan büszkék rájuk. Ti is legyetek büszkék arra, hogy krisztusiak vagytok, hogy Krisztushoz fordulhattok, hogy Krisztus megváltott titeket! Mondjuk el ezt is, legyen része a mi pünkösödünknek ez a bizonyoságtétel is! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a 2024. május 20-i Pünkösöd hétfői ünnepi istentiszteleten, Makay Krisztián keresztelese alkalmával a pomázi templomban) ■

STEINBACH JÓZSEF
PÜSPÖK, A ZSINAT LELKÉSZI ELNÖKE

A békesség fél csizmája

Kedves szolgatársak, intézményvezető, szolgálatvezető, osztályvezető, zsinati munkatársak, kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban! Hadd magyarázzam meg az igeválasztás okát. Ez az ige a püspöki szolgálataink idei lectio continua rendjéhez kapcsolódik, melynek során mindig egy bibliai könyvön haladunk végig. Korábban a 2Timóteus levélen, most pedig az Efézusi levélen, és ebben a szép rendben erre a napra ez az ige került sorra.

Tudjuk ennek az igének az előzményeit: „erősödjete meg az Úrban, az Ő hatalmas erejében”, majd az apostol sorolja, hogy miként öltük fel a Szentlélek fegyverzetét, hogy a Szentlélek erejével és fegyvereivel harcoljunk ebben a világban, nem erővel, sem hatalommal, hanem az Úr lelkével. Hat ilyen elemét említi ezeknek a lelki fegyverzeteknek, kezdve az „igazság övével”, folytatva a „megigazulás páncéljával”, a mai alkalommal pedig a „békesség csizmája” van előttünk. Így ismerjük, hogy a „békesség saruja”, de mindjárt megmagyarázom a képet.

Arra kérek mindenkit, hogy először forgassuk magunkban ezt az ígét, engedjük át az értelmünkön és a szívünkön, mert Isten ígéje, a textus mindig jó: Kössétek a lábatokra a készséget az evangélium hirdetésére, mégpedig a békesség evangéliumának hirdetésére!

Az apostol tehát itt is egy képpel indít, és a lábballal említi a lélek fegyverzetei kapcsán, amit sarunak fordítanak, de valójában arról a fél csizmáról van itt szó, amit a római katonák használtak a hadseregben. Ez egy bőrből készített fél csizma volt, aminek az eleje nyitott volt, tehát az ujjak szabadon álltak, vasalt volt a talpa, amely a biztos állást garantálta, és tartotta a lábfejet, a bokát, a sípcsontot és hátul a lábszárat, majdnem egészen a térd alattig, és ezt úgy tudták fűzővel (mégpedig díszített

Steinbach József püspök, a Zsinat lelkészi elnöke

fűzővel) összefogni, hogy mindenkinek igazodjék a lábához. *Caligae*-nak hívták latin nyelven.

Ez azért is üzenet értékű számomra, mert ez a csizma úgy igazodott a lábhoz, hogy biztos állhatatosságot, tartást, a menetelésben kitartást és a harcban is odaszánást tudott biztosítani. Tudjuk, milyen kellemetlen, amikor olyan lábballal van, amely feltöri a lábunkat. Nagyon lényeges, hogy pontosan illeszkedjen a lábunkhoz, a lábfejünkhöz,

mert csak akkor biztosítja a tartást. Ha az új cipő feltöri a lábukat, főleg a lábfej elején, az ujjaknál, akkor az igen nagy problémát okoz, ezért volt ez a fél csizma előrefelé nyitott, és lehetett ezekkel a fűzőkkel lábhoz igazítani.

Az üzenet szempontjából mondom, hogy magam négy évtizeddel ezelőtt a katonaságnál keményen átéltem, mit jelent ez. A saját bőrömmön kellett megtapasztalnom, és az alapkiképzésnél komoly gondot okozott, hogy nem a

megfelelő méretű surranót kaptam. Először kisebbet, ami már az első napon úgy feltörte az ujjaimat és a lábfejem elejét, hogy alig bírtam menni. Ezért bátortalanul jelentkeztem, hogy kérnék egy nagyobbat, de akkor két számmal nagyobbat választottam, hogy biztosra menjek. Először nagyon jó érzés volt belelépni, úgy éreztem, ez rendben van, de már a következő napon kiderült, hogy ez a surranó pedig nagy, nem tartja a lábamat. Akkor már alig mertem szólni, s ebből komoly problémám keletkezett.

Tehát hozzánk illő fegyverzetre van szükségünk, és az Isten ezt biztosítja, még ennél az úgynevezett fél csizmánál is, de a lényeg: állóképesség, tartás, kitartás. Ez egy kép. Vegyétek fel úgy, kössétek a lábatokra úgy ezt a készségeket, amiről az igében szó van, mint ahogyan a római katona felvette a lábához illő, s a fűzőkkel hozzá illesztett fél csizmát, hogy helyt tudjon állni a harcban, a küzdelemben.

Ez az első üzenet: Kössük a lábunkra, vegyüek fel a szolgálatra való *késztséget!* Ami elhívás, az elhíváshoz kapcsolódva felkészültség, folyamatos készülés és készenlét, odaszánás, szilárdság, állóképesség, stabilitás, strapabírás és folytathatnánk a kifejezéseket, de talán túl keményeknek tarthatjuk ezeket, ezért hadd mondjam el a szilárdság, állóképesség, stabilitás kapcsán (és ez a görögben is így van), hogy ez a késztség kedves. Hiszen ha valaki készsleges, az kedves. Olyan szilárdságról van szó, amelyben kifomálódik a Krisztus, amely tehát szeretettel teli szilárdság.

Vegyétek fel ezt a késztséget, úgy, mint ahogya római katona felkötötte a lábára ezt a fél csizmát!

Mire vonatkozik ez a késztség?

Először is: ez a késztség, az evangéliumra való fogékonyság késztsége. Erre vonatkozik az odaszánás, a szilárdság, a strapabírás, hogy fogékonyak vagyunk az evangéliumra, hogy úgy olvassuk a Bibliát, benne Isten igéjét (és ez micsoda ajándék!), hogy megszólít bennünket, és ahogy kinyílik az ige, megszólal az igéből – az Ószövetségéből és az Újszövetségéből egyaránt – az evangélium, az Isten megtartó, meg-

váltó szeretetének öröme a feltámadott Jézus Krisztus.

Emlékszem, hogyan szólalt meg bennem is, amikor középiskolás koromban hitre jutottam. Már gyerekkoromtól kezdve betagozódtam a református egyházba; kiskoromtól kezdve minden vasárnap ott voltunk az istentiszteleten. De amikor középiskolás koromban

van szó, hogy Isten ügyét, Krisztus ügyét, az evangélium ügyét bízta ránk az Úr. Hadd mondjam el őszintén – és ez hadd legyen bizonyágtétel –, nekem ezt napról-napra újból és újból meg kell harcolni: hogy *nem én!* Ahogy Keresztelő János mondta: „*Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom*”. Hogy nem én vagyok a középpontban,

olvasva, tanulmányozva a Bibliát, minden igéből minden beleeröltetés nélkül és természetesen – az Ószövetség saját üzenetét is meghallva – felragyogott Jézus Krisztus, az Isten megváltó szeretete, az Ószövetségben mint ígélet, az Újszövetségben mint beteljesedés, akkor kaptam a Szentlélek által ezt a késztséget, amiről az igében szó van, és ami adja aztán a kitartást, az odaszánást, az elhívást, a strapabírást, a szeretetben megélt szilárdságot és krisztusi kedvességet, tehát felragyogott előttünk az evangélium. Vagyis, kedves testvérek, ez a fél csizma készen van. Ez a fél csizma Jézus Krisztusban készen van, és a Szentlélek által Ő adja ránk. S milyen nagy ajándék, hogy ránk adja az evangélium meghallásának késztséget!

Aki meghallja, és a napi kegyességben, az Igét olvasva és tanulmányozva, az evangélium örömeiben naponta erősödik, az átéli azt a csodát, hogy nem az én életem a fontos, hogy nem rólam

hanem Krisztus. Az evangélium legyen a középpontban! Mert ha én vagyok a középpontban, ha Krisztust emlegetve és folyamatosan ígélet idézve, de mégis valahol mélyen és önző módon igazából rólam van szó és első rendben rólam van szó, akkor nem lesz békeség. Akkor békételenséget támasztunk, akkor két önzés titkos párbaja folyik, még az egyházban is, mindenféle szinten. Akkor energia-vámpírjai leszünk egymásnak, és megnehezítjük egymás életét – és senki ne értse félre ezt a kemény kifejezést.

Tehát, Urunk, könyörülj rajtunk! Jöjj, Szentlélek Úristen, és növeld a mi hitünket, és töltsd be a mi életünket, hogy ne rólam legyen szó! Add nekünk az evangélium iránti késztséget és az evangélium szolgálatát! Nem én, hanem az evangélium. Nem én, hanem Krisztus. Nem én, hanem a Krisztus ügye, ezáltal az evangélium hirdetése. Kössétek fel a lábatokra az evangélium hirdetésére való késztséget, amely ajándék!

Jöjj, Szentlélek Úristen, hogy ebben megerősödjünk! Mert számunkra minden esetben az a megújulás forrása, hogyha ez a speciális, kegyelmes szolgálat, ami az egyház minden élettevékenységét és szolgálatát átjárja, ez van a középpontban. Hogyha nem én, hanem a Krisztus, akkor tapasztaljuk meg, hogy ebben teljesezhetek ki én is, ebben teljesezhet ki a másik is, ebben lehet igazzá a szolgálatom. Mert hát ez is fontos, hogy a mi életünk is kiteljesedjen, a mi életünk is rendben legyen. Ez a szolgálataunknak, az életünknek az öröme, a reménysége, a tartása, az életünknek az értelme.

És van itt még egy nagyon fontos kitétel: Kössétek a lábatokra az evangélium hirdetésére való készsége, amely a *békesség* evangéliumának hirdetésére való készsége!

REMÉNYIK SÁNDOR

Ne ítéldj

Istenem, add, hogy ne ítéljek –
Mit tudom én, honnan ered,
Micsoda mélységből a vétek,
Az enyém és a másoké,
Az egyesé, a népeké.
Istenem, add, hogy ne ítéljek.

Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak –
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenké
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz *együtt* hullnak.
Mi olyan együgyűn ítélnék
S a dolgok olyan bonyolultak.

Istenem, add, hogy mind halkabb
legyek –
Versben, s mindennapi beszédben
Csak a szükségeset beszéljem.
De akkor szómban súly legyen s erő
S mégis egyre inkább símogató:
Ezer kardos szónál többet tevő.
S végül ne legyek más, mint egy szelíd
igen vagy nem,
De egyre inkább csak *igen*.
Mindenre ámen és igen.
Szelíd lepke, mely a szívek kelyhére ül.
Ámen. Igen. És a gonosztól van
Minden azonfelül.

(1939)

Milyen érdekes, hogy az apostol itt az Isten megváltó és megtartó szeretetének evangéliumát elsőrenden a békesség evangéliumának nevezi. Mi ebben a konfliktusokkal teli világban, ebben a – hadd mondjam így – megvadult és sokszor értelmetlen világban úgy hirdetjük az evangéliumot, hogy a békességet munkáló Isten szeretete a békesség evangéliumának hirdetésével, megélésével, a békesség munkálásával válhat teljessé. Ez az igazi harc, ez az igazi küzdelem. Igazából szinte ellentmondás van a kép és az üzenet között, de hát pont ez a lényeg, hogy mi a Szentlélek fegyvereivel harcolunk. Ahol nincs evangélium, ahol csak szóljuk, de nem jár át bennünket az evangélium, ott nincs békesség. Mondjuk, hogy „*Békesség, békesség, és nincs békesség!*” Ahol Krisztus van, ahol a Krisztus evangéliuma van, ott van békesség: békesség Istennel, békesség egymással és békesség önmagunkkal – ez a hármasság. Krisztus ezért jött el, hogy megbékítsen bennünket Istennel, megbékítsen bennünket egymással, és hogy önmagunkkal is békességet teremtsen! Sokszor a legnagyobb probléma az, hogy önmagunkkal sem vagyunk rendben, ezért pulzál ez a világ. Ha nincs Istenbe vetett hit, Jézus Krisztusba vetett hit, folyamatos a konfliktus egymással szemben, mert mi folyton pulzálunk, tele vagyunk pótcselekvésekkel, nem tudunk megnyugodni, nem tudunk mit kezdeni ezzel a felborult világgal. Lassítani kéne, mert hibát hibára halmozunk, mert azonnal kell dönteni. Sokszor kérem, hogy legalább adjunk esélyt az Istennek, hogy velünk együtt munkálkodjon; legalább hadd imádkozzunk egyet, hadd aludjunk rá egyet, és a következő nap megújul az Ő irtalma. Értitek, hova lehet feszíteni még ezt a békétlenséget?

Hát jöjj, Szentlélek Úristen, add az evangéliumot! Add, Jézus Krisztus, hogy a békesség evangéliumát hirdethessük, élhessük, munkálhassuk magunk között, és aztán a világban, Istennel békességben, magunkkal békességben, hogy aztán egymáshoz is megtaláljuk a kulcsot. Ez a legfontosabb: egymáshoz megtalálni a kulcsot. Bibliai kép, és – ne értsétek félre – de

soha nem értettem a Márk evangéliuma végén, a 16. fejezetben azt az ígét, hogy olyan jelet kaptok, hogy kígyókat melegengethettek. Hát sokszor egymásnak a kígyói vagyunk! De Krisztus szeretetével megtörténik a szent kígyóbűvölés. Egymáshoz megtalálni a kulcsot. Nem én, hanem a bennem munkálkodó Úr, a békesség fejedelme, Jézus Krisztus.

És hogy még egy kicsit árnyaltabban hirdessem a békesség evangéliumának csodáját, hirdetését és továbbadását, a végén még hadd mondjam el, hogy a békesség evangéliuma hirdetésének munkálása azt jelenti, hogy mi soha nem támadunk. Ha jót nem tudunk tenni, legalább ne bántsuk egymást! Ez a békességszerzés titka. Értelmes kompromisszumokat a békességért hozunk, olcsó kompromisszumokat soha nem hozunk, mert hitvalló módon védjük azt az ügyet, amit az Isten ránk bízott, és ebben az állhatatosságban a békesség evangéliumát hirdető készséggel tudunk áldozatokat is hozni az ügyért, azzal a bizonyossággal, hogy kivételes, rendkívüli eseteket leszámítva áldozatot hozunk, de nem kell magunkat feláldozni, mert Krisztus egyszeri és tökéletes áldozata mindenért eleget tett.

Jézus Krisztus békessége, amely minden értelmet felülhalad – ez az evangélium titka. Tartós konfliktusban nem lehet dolgozni.

Jövel, Szentlélek Úristen, kösd a lábunkra a békesség fél csizmáját, ezt a gyönyörű képességet, hogy halljuk az evangéliumot, halljuk Krisztust, hogy hirdessük és éljük az evangéliumot, úgy, mint a békesség evangéliumát, azzal a boldog reménységgel ebben a békétlen világban, ahogy előttünk áll az Ézsaiás 11. próféciájában, hogy eljön majd az az idő, amikor „*Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja*”.

Erre a békességre hív bennünket az úri szent vacsora sákramentuma. Jöjjetek, íme, minden készen van! Öltsetek fel a lábatokra a békesség evangéliuma hirdetésének készségét! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2024. május 16-án a Zsinati Hivatal úrvacsorai közösségben tartott istentiszteletén) ■

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Mi a jobb?

Jézus mondja tanítványainak: **„Én azonban az igazságot mondom nektek: Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó (a Szentlélek) nem jön el hozzátok. Ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.”** (Jn 16,7-8)

Jobb nekünk, ha Jézus már nincs velünk látható alakban? Jobb nekünk, ha nem hallhatjuk Őt közvetlenül? Jobb nekünk, ha nem látjuk csodáit, ha nem foghatjuk meg a kezét, ha nem nézhetünk a szemébe, ha nem ülhetünk egy asztalnál vele, ha nem szemünk láttára fárad el, ha nem keltethetjük fel, ha nagy szükségünk van rá? Csodálkozva olvassuk Jézusnak ezt a kijelentését, hiszen hányszor gondoltunk már arra, hogy jó lett volna ott lenni mellette, amikor itt járt a földön.

Csodálkozva olvassuk, mert ez azt jelenti, hogy nekünk, mai keresztyéneknek jobb a helyzetünk, mint volt a kortársainak, tanítványainak. Valóban jobb nekünk, hogy Jézus elment, s a Mennyben van, és nem testben velünk? Jézus az igazat mondja mindig, így most is. Vajon miért jobb a Pártfogó, a Szentlélek vezetése alatt élni, mint Jézus kortársának lenni?

Jézus azt mondja erre, hogy a kortársainak van három hiányossága – amit a Szentlélek tud megadni nekik –, ami nélkül Isten és ember között a közvetlen szeretetkapcsolat nem jöhet létre. Nem jöhet létre, mert ezen ismeretek hiányában, nem ismerik Istent igazán. Csak félik az Urat, de nem ismerik, s mivel nem ismerik igazán, nem tudják azt sem, hogy mennyire bízhatják rá magukat, s hogy vajon szereti-e őket. Így aztán nem tudnak olyan emberekké lenni, amilyenek Isten szeretné látni őket. Olyan emberré, aki áldás tud lenni a körülötte levők és Isten számára. Olyan emberre, akivel közvetlen szeretetkapcsolatban tud lenni az Úr.

Az első, amit a Szentlélek nyilvánvalóvá tesz: ez az a tudás, hogy mi a bűn. *„A bűn az, hogy nem hiszek énbennem.”* – mondja Jézus. (Jn 16,9) Amikor nem hiszünk Jézusban, akkor nem hisszük, hogy Isten úgy szeret minket és személy szerint engem, hogy *„...egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne*

vessen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Aki nem hisz Jézusban, az nem ismeri Istennek ezt az iránta való nagy szeretetét, s ezért nem is tudja úgy szeretni Istent, ahogy kellene. Lehet, hogy fél Istentől, de szeretetkapcsolatban lenni Vele nem tud. Pedig olyan szeretetkapcsolatban lehetne Istennel, amely kapcsolatban mindent az Úr szeretetére tud bízni. A Szentlélek létre tudja hozni ezt a kapcsolatot, s ez jobb, mint Jézust kortársként látni és hallani.

A másik nagy hiányossága Jézus kortársainak az, hogy nem tudják az igazságot. Nem ismerik az örök élet lehetőségét, csak ebben az életben reménykednek Istenben. Semmit nem tudnak a Mennyek országáról, feltámadásról, örök életről. Legfeljebb sejtik mindennek létezését, de tudni, mint igazságot, nem tudják. Mindezt a Szentlélek teszi igazsággá, megmutatva, hogy Jézus feltámadása a feltámadás bizonyítéka. S hogy elmenetele, Mennybemene-tele, igazolja Isten országa létezését, mert volt hova elmennie. S akkor igaz az örök élet nekünk szóló ígérete,

amely így hangzik Jézus szájából: *„Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra? És ha majd elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”* (Jn 14,2-3) Az igazság, amire a Szentlélek elvezet bennünket, az az, hogy a halál nem félelmetes ellenség többé, a halál legyőzött. S bizony jobb nem félni a haláltól, mint halálfélelemben élni.

A harmadik dolog, ami hiány, az az, hogy van ítélet. Jézus kortársai nem tudják, hogy hogyan döntött Isten a bűnös ember élete, jövője felől, s hogy mit tett azért, hogy az ember osztályrésze ne a halál, hanem a kegyelem legyen. Mikor Jézus elment és elküldte a Szentlelket, akkor *„...szívünkbe áradt az Isten szeretete, a nekünk adatott Szentlélek által.”* (Róma 5,5) – mondja Pál apostol. Az Isten szeretetében élő ember pedig tudja, hogy bármit követett is el, akkor is odamehet ahhoz, aki igazán szereti őt. Ahogy a gyermek is tudja, hogy ahol őt szeretik, azaz a családban, ott várja őt a kegyelem. A Szentlélek az Isten szeretete bennünk, értünk. Erre a szeretetre rábízhatjuk magunkat. Azt jelenti ez, hogy a Sátán, e világ fejedelme megítéltetett. Hiába vádol minket, mert Isten szeretete óv, véd, kegyelmet ad Fiáért Jézusért. Erről a kegyelemről tudni sokkal jobb, mint Jézus kortársának lenni.

S még valami. Jézus, amikor itt járt, nem tudott mindig a tanítványaival lenni. De most, ahogy ígérte, mindig mindenhol velünk van. *„...és íme, Én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,20/b) Jézus állandó jelenlétében élni sokkal jobb, mint időnként találkozni vele.

Ha mindezt végiggondoljuk, valóban igaz, hogy elment és elküldte Pártfogónkat, a Szentlelket. Hálás szívvel köszönjük ezt neked, Jézus!

ÍRTA: KURFIS IMRE

PASSIÓ

NARRÁTOR Olyan szép a világ ezen a napon, ebben az órában, hogy szinte lehetetlen kínzásokra gondolni. Miért ne lehetne ezeket a faárbócokat mezei virágokkal felvirágozni, és egyik-től a másikig friss levelek füzérét függeszteni, a szégyenfákat zöldellő fákká változtatni, és az egész pihenő alatt ott üldögélni árnyékukban, megbékélt és jóságos testvérekként.

NARRÁTOR Pilátus már tudott Jézus ügyéről, mielőtt hozzávezették volna az Üdvözítőt. Előző este engedélyt adott a letartóztatására, miután a főpapok nagy katonai erőt kértek tőle Jézus elfogatására. Nagyon valószínű, hogy már akkor megkérték a lehető leggyorsabb eljárásra. Ennek az eredménye lehetett, hogy Pilátus a kora reggeli idő ellenére is készen állt arra, hogy Jézussal foglalkozzék. Hat és hét óra között lehetett az idő.

A zsidók megértették, hogy az egész dolog távolról sem megy olyan könnyen, mint ahogy számítottak rá. Márpedig semmiképpen sem akartak szabályos vádat emelni Jézus ellen, de Pilátus úgy indította el a tárgyalást, hogy rákényszerültek. Mindenesetre hamar elkészültek három vádpont megfogalmazásával:

- Jézus félrevezeti a népet;
- tiltja, hogy a zsidók adót fizessenek a római császárnak;
- azt állítja, hogy ő maga király.

Mindhárom vád politikai jellegű volt. Éppen azért fogalmazták politikai jelleggel, hogy Pilátus kénytelen legyen halálos ítéletet hozni. Ha vallási természetű vádakkal illették volna Jézust, Pilátus egyszerűen nem foglalkozott volna azokkal. Jézus tehát a vádak szerint veszedelmes lázító!

1. rész

SZEREPLŐK:

NARRÁTOR	SZÁZADOS
PILÁTUS	PÉTER
KAJAFÁS	TANÁCSOS
ANNÁS	MÁRIA
TANÁCSSTAGOK, PAPOK	JÁNOS
NIKODÉMUS	KATONA
JÚDÁS	EMBEREK A TŰZNÉL
CLAUDIA	ASSZONY
HERÓDES	TÖMEG

PILÁTUS Húsvét van. Júdea összes szent bolondja városomban szítja a tüzet. Az egyik közülük kisebb sereget gyűjtött követőkéből. A papság úgy döntött, mennie kell. Vandálok törtek rám a véreért kiáltva, mert azt állítja, hogy Ő a Messiás. Olyan helyzetbe kerültem, amit úgy látok, nem érsz fel észsel. A császár nemsokára idelátogat, a városban rendnek kell lennie. Intézkedj!

A NAGYTANÁCS

ANNÁS Csodákról hallani nap mint nap...

TANÁCSSTAGOK

- Igen, vakokat gyógyít. Isten nevében beszél...
- Megszegi Mózes és a mi atyáink által hozott törvényeket...
- Szombatnapon gyógyít...

- Sántákat, bénákat, vakokat gyógyít meg az Isten nevében...
- Az Úr nevét gyalázza, miközben ördögösökkel cimborál...
- Miután meggyógyította...
- Bűnösöknek kiált ki minket, a nép jó vezetőit.
- Minket, kik a törvényt maradéktalanul betöltjük.
- Istenkáromló, lázító...

KAJAFÁS Elég a locsogásból! Hát nem látjátok, mire megy ki a játék? Semmibe veszi atyáink törvényeit! Meg kell állítani, mielőtt még nagyobb felfordulást okozna!

TANÁCSSTAGOK

- Beszéljünk vele! Pénzért mindenki megnyerhető...
- Őrütséget beszélsz! Nem láttad a minap, hogyan forgatta fel a pénzváltók, kufárok portékáit, hogyan kergette ki őket a templomból?
- Nyerjük meg Őt...!

- Próbáljuk meg kipuhatolni, milyen hatalom által cselekszi ezeket!
- Akkor aztán könnyű lesz vele elbánni, és a hatalom a mi kezünkbe kerül...
- És mi is végre tudjuk hajtani majd azokat a varázslatokat, amelyeket Ő tesz...

- Akkor aztán senki sem fog már Rá figyelni, és eltűnik a névtelenségben...

KAJAFÁS Hát nem értitek, nem fogjátok fel, kicsoda Ő? Nem látjátok, mennyire veszélyes? Végezni kell vele! Végezni vele, minél előbb, annál jobb!

ANNÁS Micsoda?

NIKODÉMUS Ezt nem teheted meg...!

ANNÁS Ha most elfogod, a nép fellázad, hisz Istenként imádják. Messiást látnak benne, szabadítót...

TANÁCSSTAG Lázadás törne ki. Róma ezt nem tűrné.

ANNÁS Megtorolná, és mi elveszítenénk a helyünket. Csellet kell elfogunk.

TANÁCSSTAG Ki kell használni ezt a nagy felfordulást, ami a városban uralkodik.

ANNÁS Találni kell egy embert, aki megvesztegethető...

TANÁCSSTAG Lehetőleg a környezetéből... →

ANNÁS Én tudok egyet. Azt hallottam, hogy van egy Júdás nevezetű tanítványa, az Iskariótes. Ő kezeli a pénzt. Talán hajlandó lesz néhány ezüstért némi szolgálatra.

TANÁCSSTAG A népet bízd rám, Kajafás! Mire Jézus a nagytanács elé kerül, a nép már mellettünk fog állni, és helyettünk fogja kiáltani egy akarattal: Feszítsd meg! Mi csak megvádoljuk a halálos ítélethez. Atyáink törvényeit a nép tiszteli és betartja... Halált fognak kiáltani annak fejére, Akit ma még hozsánnával istenítenek!

ANNÁS Pilátus félti a helyét. Ha ügyesek leszünk, semmit sem tehet, engedni fog, és mi tisztán kerülünk ki ebből a kínos ügyből.

KAJAFÁS Menjetek, készíttetek elő mindent!

NARRÁTOR Miközben Jézus megjósolja a templomnak és Jeruzsálemnek vesztét, a templom kitarottjai és Jeruzsálem urai az Ő vesztén mesterkednek. Kajafás, aki abban az évben főpap volt, olyan alapigazsággal vágta el a kétségeket, amely a világ bölcsessége előtt mindig igazolta az ártatlanok feláldozását... *„Ti semmit sem tudtok, meg sem gondoljátok, hogy hasznosabb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem az egész nemzet elvesszen.”* Ez az elv Kajafás szájában, ebből az alkalomból és amiatt, amit alattomban értett rajta, gyalázatos volt és képmutató. Azzal, hogy a „nemzet” helyébe „emberiséget” teszünk, akkor a körülmetélt főrendek elnöke olyan elvet mondott ki, amelyet Jézus maga is elfogadott szívében. Még nem akadt ember, aki magára vette volna az emberek minden bűnét, Isten, aki a test nyűgébe börtönözte volna magát, hogy megmentse az egész emberi nemet, és képessé tegye arra, hogy az állatiaságból a szentségre és a földi megálázottságból a mennyei országbá emelkedjék.

PÉTER ÉS JÚDÁS

JÚDÁS Péter, várj már, ne siess úgy! Van még időnk! A Mester úgyis megvár mindenkit.

PÉTER Tudom, de valami nem hagy nyugodni. Emlékszel, miről beszélt a Mester, mielőtt Jeruzsálembe indultunk volna?

JÚDÁS Amikor felmegyünk Jeruzsálembe, beteljesedik minden az Embernek Fián, amint a próféták megírták.

PÉTER A pogányok kezébe adatik, megcsúfolják, meggyalázzák és megköpdösik, megostorozzák és végül megölik.

JÚDÁS Igen, de azt is mondta, hogy harmadnapra feltámad.

PÉTER Meg kell állítani! Te is tudod, hogy akit megöltek, az nem támad fel.

JÚDÁS De Péter, hát már nem emlékszel, hogyan támasztotta fel Jairus leányát? Pedig a Mester Jakabon és Jánoson kívül csak téged vitt be a házba. Ti mindent láttatok.

PÉTER Tudom, nem felejtettem el, de ha Ő meghalt, nem lesz senki, aki feltámassza. Hát ezért sietek, hogy Vele legyek, és ha kell, megvédhessem.

JÚDÁS De Péter!

PÉTER Hagyj!

JÚDÁS Meg sem hallgat, hogy akar segíteni Rajta? Majd a nagytanács... ott majd talán meghallgatnak.

NARRÁTOR Júdás titkát csak ketten tudták a világon: Jézus és az áruló. Hatvan keresztyén nemzedék törte a fejét rajta, de az Iskarióti – bár egész raj tanítvány lépett a nyomába a földön – makacsul kibogozhatatlan maradt. Könnyűszerrel megértjük a heródesek ördögiességét, a farizeusok irigy dühét, Annás és Kajafás bosszúszomjas mérgét, Pilátus hitvány gerinctelenségét, de nem értjük meg éppen ilyen világosan Júdás utálatosságát. Az igazi okot a hite elvesztésében kell keresni. Júdás szilárdan hitt Jézusban, de a vészjósló hírek hallatán már nem tudott hinni. Bizalma rendíthetetlen volt: nem tudta elhinni, hogy Jézust megölhetik. De a közelgő pusztulásról szóló beszédei, fenyegető ellenszenva a város iránt, a diadalmas megjelenés halogatása kiirtott belőle minden bizalmat az iránt, Akit mindeddig követett. Nem látta közeledni az Országot, ellenben látta jönni a halált.

JÚDÁS, ANNÁS, KAJAFÁS

JÚDÁS Jó Kajafás, segítségedet kérem egy fontos ügyben. Sok ideig tartott, míg rászántam magam, hogy idejőjtek. Nem a magam hasznát keresve jöttem ide, hanem Jézus dolgában várok segítséget.

KAJAFÁS Jöjj közelebb, barátom! Mi is épp a Názareti ügyében tanácskoztunk. Halljuk, mit akarsz!? Beszélj, Júdás! Esetleg sikerül megoldást találni mindkettőnk számára.

JÚDÁS Tudom, hogy a papságnak útban van Jézus. Rövidesen itt az ünnep, kellemetlen lenne, ha pont a szent ünnepen lázadás törne ki. Tanúi voltatok ti is, mit művelt a templomban. Ha most nem állítjuk meg, végzetes lehet mindannyiunk számára. Ha Róma fülébe jut, hogy nem tudtok rendet tartani a zsidók közt, új előljárókat neveznek ki, akik még keményebben fogják sanyargatni a népet. Arra gondoltam, mi lenne, ha egy kis időre bezárnátok a nép elől, amíg kicsit lecsillapodnak a kedélyek. A csőcselék gyorsan felejt, Jézust hamar elfelejtik az ünnepek alatt. Utána nyugodtan el lehet engedni, mert már senki nem fog Rá hallgatni, és a feledés homályába tűnik.

ANNÁS Kitűnő gondolat! Mi is hasonló megoldáson gondolkodtunk. Csak van egy akadály: Hogyan tudnánk úgy elfogni, hogy elkerüljük a nép haragját? Hisz most Messiást látnak Benne, szabadítót.

JÚDÁS Csütörtökön este a Gecsemáné-kertben lesz a tanítványaival. Én segítek majd elfogni.

KAJAFÁS Rendben van, Júdás, tudjuk, hogy mennyire szíveden viseled Mestered sorsát. Fogadd el tőlünk fáradozásaidért szerény fizetségképpen ezt a harminc ezüstöt! Ez nem vérdíj. Gondolj bele, milyen nemes célra fordíthatod...! Mondjuk csak egyszerűen díjnak!

CLAUDIA, PILÁTUS

CLAUDIA Jó uram, lenne néhány perced asszonyod számára?

PILÁTUS Jöjj közelebb, kedvesem, beszélj, mi nyomja a szívedet ilyen kései órában?

CLAUDIA Jó uram, biztosan hallott már az ács fiáról, Jézusról.

PILÁTUS Ááá, a Názáretiről beszélsz...

Mi van vele? Valami felforgató lázítóknak tartják, de ez mese csupán. Vallási húhó. Ilyenkor ünnepek alkalmával gyakran megesik. Szóra sem érdemes!

CLAUDIA Úgy hallottam az egyik szolgámtól, hogy ezt a Jézust a főpap parancsára el akarják fogni... valami vallási okból kifolyólag. Talán már ma éjjel.

PILÁTUS És nekem mi közöm ehhez, asszony? Az én feladatom a rend megőrzése és biztosítása. A vallási ügyek nem tartoznak rám.

CLAUDIA Eddig nem merem szólani, mert félttem uramtól, hogy megharagszik rám. Én is hallottam egy alkalommal a Názáretit beszélni, amikor kíséretemmel a palota felé tartottam. Az a kevés, amit hallottam, egyáltalán nem tűnt lázító szónak. Arról beszélt, hogy kik az igazán boldogok... Mi boldogok vagyunk? Van szeretet egymás felé?

PILÁTUS Badarságot beszélsz, asszony! Az ember csak két dolgot szeret igazán önmagán kívül: a pénzt és a hatalmat. Szóra sem érdemes!

CLAUDIA Jó, igazad lehet, nagyuram, mégis kérlek, hallgass végig! Mert amit mondani szeretnénk, az veled kapcsolatos és a Názáretivel...

PILÁTUS Jó, meghallgatlak. Csak röviden, mert fáradt vagyok, és holnap még sok dolgom lesz az ünnep kezdete előtt, úgyhogy igyekezz!

CLAUDIA Álmomban találkoztam Jézussal. Meggyötört és megkínzott volt a pillantása, amivel nagyon ritkán találkozik az ember. Ott állt uram előtt. Arra kérte, mondja el, mi történt, de Ő nem válaszolt. Mintha nem is hallotta volna. A terem tele volt üvöltöző, dühös emberekkel. Azt üvöltötték, hogy gyűlölik ezt az embert, nekiestek, aztán eltűntek... Aztán láttam milliókat, akik sírtak a Názáretiért, és csak egy nevet emlegettek: Pilátus!

PILÁTUS Engem hibáztattak? Asszonyi locsogás ez! Menj aludni, hosszú lesz a holnap!

NARRÁTOR Claudia kérése nem hagyhatta érzéketlenül Pilátust. A közbelépésről szóló tudósítás oly rövid, hogy indítóokai titokzatosak maradtak. Máté szavai valami álmokra céloznak, amely Jézus miatt meggyötörte az asszonyt. Valószínű, hogy egy ideje hallott is egyet-mást az új prófétáról. Talán találkozott is Vele, és hal-

lotta Őt. Annyi tény, hogy meggyőződött róla, hogy Jézus „igaz” volt, tehát ártatlan. Az éjjeli álma szörnyű álm lehetett, ha szenvednie kellett miatta. Megerősítette ebben a meggyőződésében, és nincs benne semmi csodálatos, hogy bizakodott abban a befolyásában, amellyel az asszonyok bírnak férjeik felett, még ha a férjiek nem is szeretik már őket. Később ezért küldi Pilátusnak a könyörgő üzenetet.

MÁRIA, NIKODÉMUS (az udvaron)

MÁRIA Mi történt, Nikodémus? Mi ez a zűrzavar ének idején?

NIKODÉMUS Csak sejtem... Bekövetkezett, amitől félttem. Elfogták Jézust.

MÁRIA Mit beszélsz? Most mi lesz?

NIKODÉMUS Sajnálom, az én hibám.

Az én életemet nem a hit, hanem a kételkedés és a szégyen jellemzi, amit az emberektől való félelem okoz. A tanácsban majdnem mindnyájan megegyeztek, hogy elfogják Jézust. De én azt hittem, üres fecsegés csupán, egészen addig, amíg csak arról nem kezdtek el beszélni, hogy megölik. A végén már el kellett jönnöm, amikor megkérdezték tőlem, hogy melyik tanítványt lehetne lefizetni. Kora reggel kiáltások vertek fel álmomból. Egy szolgám rohant át magán kívül kiabálva az udvaron: „Jézust elfogták!” Összehívták éjjel a nagytanácsot. Most megpróbálják megölni, tudom.

MÁRIA Siessünk! Talán tehetünk valamit.

NARRÁTOR A csöcselék, amely ott hemzseg és élösködik a templom körül, a szentély legaljasabb élösködője, akik jobb híján katonákká vedlettek: utcaseprők és háziszolgák, akik ezen az estén seprűk és kulcsok helyett kardot fogtak, sokan voltak. Nagy tömeg – mondják az evangélisták –, ámbár tudták, hogy csak tizenkét ember ellen vonulnak, akiknek mindössze két kardjuk van. A próféták az alantas tömeg szemében félelmetesek, még ha nincs is fegyverük.

Kajafás befejezett tény elé akarta állítani a helytartót, és az a kevés →

katonai erő, amellyel rendelkezett, utolsó és csekélyke maradványa Dávid hadseregének, kiegészítve néhány hívével és szolgálójával, elegendő volt arra, hogy sikerrel hajtsa végre a veszélytelen elfogatást.

A tizenegy szökevény közül csak ketten bánták meg gyávaságukat, és messziről, a falak árnyékában remegve követték a himbálózó lámpákat: Simon, Jónának fia és János, Zebedeusnak fia. János, akit Kajafás cselédsége már ismert látásból, belépett a palota udvarába, de a gyávább és félénkebb Simon nem mert bemenni, és megállt a kapun kívül. Ekkor János pár pillanat múltán, hogy nem látta társát, kiment, és addig kérlelte a gyanakvó kapus asszonyt, míg őt is beeresztette. De amikor belépett a kapun, az asszony ráismert...

ASSZONY Nemde te is emez elfogott ember tanítványai közül való vagy?

PÉTER Nem tudom, nem is értem, mit mondasz! Nem ismerem Őt!

NARRÁTOR Jánossal együtt leült a szénparázs mellé, amelyet a szolgálgyújtottak a tornácon, mivel hogy az éjszaka – ha április volt is – hideg volt. De az asszony nem tárgított, odament a tűzhöz, és jól a szemébe nézett.

ASSZONY Te is a Názáreti Jézussal voltál!

PÉTER Mondom neked, hogy nem ismerem azt az embert!

NARRÁTOR A kapus asszony fejcsóválva visszament a kapuhoz, de az embereknek szeget ütött a fejébe ez az ismételt izgatott tagadás. Alaposabban szemügyre vették, és odaszóltak neki...

EMBEREK A TŰZNÉL Bizonyára te is azok közül való vagy, mert szólásod is elárul téged.

PÉTER Nem ismerem őt!!!

NARRÁTOR Mária az asszonyokkal épp az utolsó szavakra érkezik az udvarba. Péter, a fejét fogva menekül. János utána rohan.

JÁNOS Péter, várj!

MÁRIA Mit tettél? Hogy tudtad megtagadni Őt?

PÉTER Hát nem láttátok? Majdnem nekem estek!

JÁNOS A Mester előre megmondta..., hogy lehet az...?

PÉTER Hagyjatok!

NARRÁTOR Péter tekintete találkozott Jézus tekintetével. Csak egy pillanattig szegezte rá szemeit, csak egy szemvillanásig nézett rá ezekkel a szemekkel, amelyeknek szelídségét nehezebb volt elviselni, mint haragos háborgását. Ez a tekintet mind-

örökre sebet vágott a szegény halász felzaklatott szívéen, és mindhalálig nem tudta elfelejteni ezeket a szelíd és fájdalmas szemeket, amelyek rajta nyugodtak a borzalmaknak ezen az éjszakáján. „Hát te is, aki az első között voltál, az, akibe legelőbb reménységemet vettem, a legkeményebb, de a leglobbanékonyabb, a legtudatlanabb, de a leglángolóbb, hát te is, Simon... megtagadtál...”

Még csak egy perccel előbb mondta, hogy sohasem ismerte Jézust, de most úgy tűnt neki, hogy valóban csak ebben a pillanatban ismerte meg először, hogy végre csak most tudta meg, ki Ő. Mintha csak ezek a fájdalomba szelídült szemek villámként hasítottak volna bele, mint valami arkangyal pallosa.

Alighogy kijutott a kapun, a szürkeület hallgatag magányosságában, messze, megszólalt egy kakas.

Zokogj, Simon, most, hogy Isten megadta neked a sírás kegyelmét! Sirasd magadat és sirasd meg Őt! Sirasd meg áruló testvéredet, sirasd meg szökevény testvéreidet, sirasd meg annak a halálát, Aki a te szegény lelkedért is meghal! Sirasd meg mind

az utánad következőket, akik úgy cselekszenek, mint te, és megtagadják majd a Szabadítójukat, és nem fizetik meg a megváltás, a bűnbánat árát! Sirasd meg mind a hitűkhagyókat, mind a tagadókat, mindazokat, akik azt mondják majd, amit te: „Én nem vagyok az övéi közül való!”

Van-e valaki köztünk, aki ne követte volna el legalább egyszer azt, amit Simon elkövetett? Hányan vannak köztünk, akik Krisztus egyházában születünk, akik gyermeki ajakkal imádtuk őt, és meghajtottuk térdeinket vérrel szennyezett arca előtt, hányan vagyunk, akik megmosolygástól való félelmünkben nem mondtuk volna már: „Sohasem ismertem őt!”

(Eközben Pilátus kihallgatja Jézust, majd visszavonul gondolkodni.)

(Folytatjuk)

*

A passiójátékot 2024. március 29-én, Nagypénteken mutatták be a pomázi református templomban gyülekeztünk ifjúságának tagjai. A színdarab előadói voltak:

Tóth-Gados Eszter, Hajdu Botond, Óváry Borbála, Féja Jázmin, Benkó Balázs, Tóth Sebestyén, Boross Réka, Osváth Zita, Löbmann Borka, Malmos Tünde, Kovács Gergő, Kovács Levente, Kovács Zora, Juhos Huba, Juhos Nimród, Miklós András, Nyilas Anna. A passiójáték rendezője Boross Sámuel ifivezető volt. ■

FARKAS LÁSZLÓ

Fájdalmak férfია

Részlet „A Messiás” című regényből

Az egyik este *Simon* és *Anna* (Péter és felesége – *a szerk.*) kint üldögéltek Simonnak a szállása előtt. A többiek bent aludtak, az ő szemüket azonban kerülte az álom. Kiültek hát az esti fényhullásba. Arany palástban úszott a tiszta égen a tündökletes hold. Ők pedig fogták egymás kezét, s nézték az éji vándort, ahogy nagy ragyogásban, szinte királyi méltósággal, s mégis szomorú, magános vándorként haladt át az ég borulatán.

– Jézus is ilyen, mint ez a titokzatos éji lény – mondta Simon. – Ilyen csodálatos, s ilyen királyfi. S mégis ilyen magános vándor. Jön az égből, mint Messiás, szórja a fényt, mint egyetlen fényforrás, de ezen a fényes úton nincs senki, aki társává váljék... Mondd, Anna, miért van ez így? Az ember sohase tud úgy egyesülni az Istennel, hogy a kettő egészen eggyé lesz? Mindig van egy rossz rész, egy átkos fal, egy áthághatatlan szakadék, amelyik elválasztja az embert Jézustól? De ha ez így van, miért jött Jézus? Miért beszél a menynek országaról?

Anna lelke halkán felelt a panaszosan kérdező szavakra.

– Jézus mindig annyiban a mienk, amennyire mi a Jézusé vagyunk. Azt mondd: szakadék van közöttünk. Hunyd be a szemed, és lépj bele a szakadékba, s akkor rájössz arra, hogy a szakadék nem szakadék, hanem ölelés, amely reád vár... A fal csak addig fal, amíg lábad alá nem kerül, de akkor a hátad mögött betett ajtó, a Jézus szíve ajtaja... A rossz rész addig idegen, gonosz világ, amíg meg nem markolod, de ha egyszer megfogod, észre-

veheted, hogy az Úr keze az... Látod, ezért olyan magános miközöttünk Jézus, mert a szakadékba nem lépünk bele, a falat nem próbáljuk meg, s a rossz rész után nem nyúlunk. Állunk a szélén, a tövében, vagy mellette, s nem vesszük észre, hogy már csak egy moccanás kellene, hogy a kezén, az ölelésében, a szívében legyünk...

– A sátán akadályoz meg ebben bennünket?

– Sátán... sátán... – tűnődött el Anna a szó felett. – Milyen könnyű erre hivatkozni, mindent erre hárítani. Akárcsak a szakadékra, meg a falra, meg egyébre. Pedig legtöbbször én vagyok az útban, az én hitetlenségem, az én kényelmeségem, az én engedetlenségem, vagy az én tisztátalanságom. Az én bűnöm. Bizony igen sokszor csak jól szembe kellene néznünk azzal, akit sátánnak állítunk. Menten köddé foszlanék, s mögüle előbukanna a saját arcunk.

– Egészen megzavarod az embert – dörmögte tétován Simon.

„Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! mint a ki elől orczákat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele.” (Ézs. 53:3.)

– Csak a magam lelke világáról beszéltek, kedves. Magamról szólok. Ne fájjon hát feletted!

– S a szombati igeolvasásból mit értettél meg?

– A magános Jézust láttam benne – mondta megrezzenve az asszony, és Simon nem értette a megrezzenését. – Ő a megutált és megvetett férfiú...

– De hiszen őt annyian szeretik – kiáltott fel a tanítvány.

– Majd elválik a végén, Simon – mondta nagyon halkán az asszony. – Mert azt is tudd meg, hogy ha az ígét jól értettük, akkor ez a Jézus a halálos ítélete felé halad... A gonoszok közt adtak sírt neki kínos halál után – idézte Anna, s ismét megremegett a teste.

– Miért nem magyarázta meg akkor ezt az ígét Jézus?

– Ezt kérdezed, Simon? Hát nem érted, hogy ezt az ígét nem kellett magyarázni, csak hallgatni kellett, aztán rá kellett nézni a fájdalmak férfjára, s az volt a legmeggrázóbb tanítás?... Hát nem érted?

Sírt már akkor Anna. Felcsukló zokogással. Mint akiből végre kibugygyanhat sok-sok fájdalom, kétségbeesés. Simon riadtan kérdezte tőle, miért sír annyire?

– Mert otthon nem lehet – suttogetta könnyei között az asszony. – Mária, a Jézus anyja így is egészen odáig van a fiáért, annyira félti. De van is oka erre. Hiszen az az ige mindent megmondott, csak érteni kellett. – Megragadta Simonnak a kezét. – Simon... Simon... én valami borzasztót érzek közeledni... valami rettenetes véget... az az ige, s az az elmaradt tanítás a szívem számára félelmetes intéssé lett...

A harmadik órváltásba is befordult az éjszaka, amikor elváltak

Mohácsi Renáta bizonyágtétele

Tisztelt gyülekezet! Mohácsi Renáta vagyok. Budapesten születtem, Pomázon telt fiatal korom, és jelenleg Csobánkán élek.

Református, vallását nem gyakorló, templomba nem járó családban nevelkedtem. Az Isten fogalma ismert volt, de Bibliát nem olvastunk. Édesapám egyéni gondolkodása formálta gyermeki éveimet.

Fiatal kamaszként, a pályaválasztás küszöbén az egészségügyi pálya mellett döntöttem. Akkori tanulmányaim gyakorlati, emberszeretetem, empátiám pacienseim javára vált. Több év aktív osztályon való munka alatt megértettem, hogy az ember mulandó... Talán ennek köszönhető, hogy ebben a más típusú munkában kiteljesedhettem, gondolkodásom, látásmódom az elmúlás és Isten felé fordulhatott. Az idős betegeimtől kapott szeretet és a felém sugárzott bizalom megmutatta – amit már sejtettem –, hogy Isten valóban létezik. Az elmúlás óráiban számomra az elcsendesedés és az ima mutatta az utat. Tudtam, az Isten szeret, az Ő kiválasztott gyermeke vagyok, vigyáz rám, és mindig itt van velem. Tőle kaptam ezt a nemes feladatot is.

De mást is kaptam... napi csodákat, szerető szülőket, egy megértő, csodás férjet és a két legnagyobb ajándékot: a gyermekeimet. Leendő keresztanyám terelt a Biblia megismerése és az imádság fontossága felé, melyet Sebestyén konfirmációra felkészítő órái tettek teljessé. Ma már látom, hogy hová szeretnék tartozni, mert itt a helyem, ahol összetartozás, szeretet és Isten van.

„És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.” (1.János 4:16.)

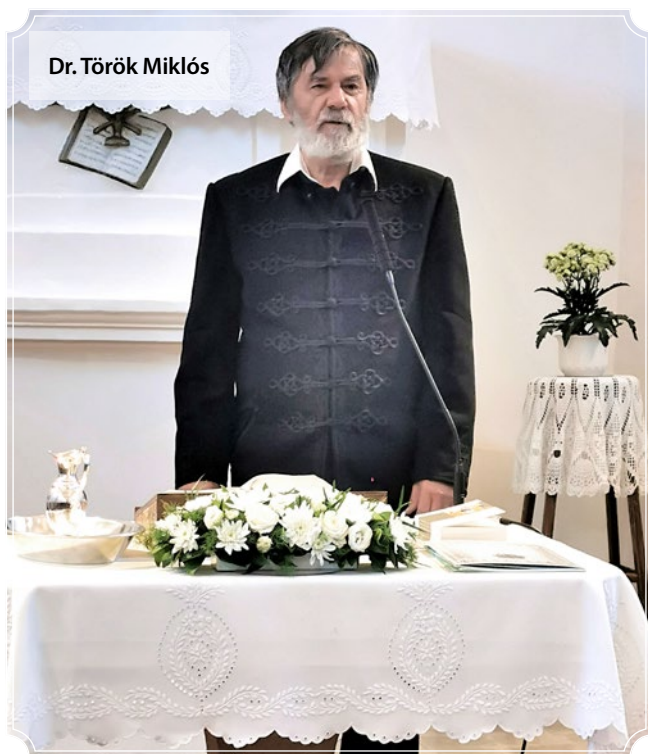
Kaszala Szilvia Virág bizonyágtétele

Kedves gyülekezet! Kaszala Szilvia Virág vagyok, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának harmadéves hallgatója. Pomázon élek.

Az életem során már sokszor találkoztam Jézussal. Igazán akkor lettem figyelmes, amikor belülről jött a megszólítás. Ekkor elkezdtem a pomázi gyülekezetbe járni, ahol már felmenőim is gyülekezeti tagok voltak.

A személyes részvétel által a lelkemben éreztem, hogy egyre közelebb állok Istenhez. A naponként olvasott bibliai szakaszokban mindig ott volt valami közeli üzenet számomra, amit éppen meghallottam a Szentlélek által. Ennek hatására bővült az ismeretem. A világot kezdtem máshogy értelmezni, és egyre jobban érdekelt a hit kérdése, míg eljutottam addig a döntésig, hogy református hívőként szeretnék csatlakozni a keresztény közösséghez, benne a pomázi gyülekezethez. E folyamatban hozzám közel álló személy mindig megerősített, és a továbbiakban végig mellettem állt, ezúton is hálásan köszönöm neki.

Ahogy haladok előre, úgy érzem, hogy Istennel való hitbeli kapcsolatom mindennapjaim szerves része, s a világban tudom, hogy kié vagyok. Életem során biztos pontot fog jelenteni számomra a Szentháromság egy, örök, igaz Istenbe vetett hitem. Köszönöm.

Török Miklós bizonyágtétele

Áldás, békesség! Török Miklós vagyok. Közel negyven éve vagyok résztvevője a pomázi, csobánkai és budakalászi gyülekezet alkalmainak, ám csak most érkezett el az idő, hogy valóban teljes jogú taggá válhassak a konfirmáció által. Mostanra alakultak úgy a körülmények, hogy lehetőségem legyen és akarjak is a konfirmációval valódi reformátussá válni.

A felkészülés során ismertem fel igazán, hogy milyen sok hiányosságom van a Biblia ismerete terén. Most, hogy újra és újra olvastam az Újszövetség kiemelt részeit, Jézus életét, tanítását, személyes életemben is tapasztaltam változást. Sok mindenben most másképp gondolkodok, mint azelőtt, másként értékelem a mindennapok eseményeit. Az, hogy törekszem tőlem telhetően Krisztus követésére, a tanításainak jobban megfelelő életre, nyilvánvaló számomra. Ez biztosságot ad nekem a mindennapokban, különösen, hogy tudom, az életem történései mögött nem a véletlen, hanem a szerető Isten áll. Tanulság számomra, hogy meglett koromban sem késő Krisztust keresni, Krisztust követni, több időt szánni életünkől erre azért, hogy embertársaink segítségére lehessünk.

Oskolás Ildikó bizonyágtétele

Oskolás Ildikó vagyok. Nyolc éve élünk Pomázon, először egy, majd kettő, most pedig már három gyerekkel. Rendszeresen járunk a református gyülekezetbe, többször voltunk már a nyári ottalvós táborban, kirándulásokon, gyermekdelutánon. Már akkor is ott vagyok a vasárnapi istentiszteleten, ha a családom éppen a nagymamánál pihen Kazincbarcikán.

De nem volt ez mindig így...

Katolikus családban nevelkedtem, voltam elsőáldozó is, ez kötelező volt a családban, de a szüleim csak ünnepekkor tar-

tottak velünk a templomba, otthon sohasem imádkoztunk vagy olvastuk a Bibliát, hitemnek nem volt mélysége, tartalma.

Az elsőáldozásom után úgy döntöttem, hogy nem megyek többet templomba.

El is telt így nagyjából tizenöt év. Egy meleg nyári napon megismerkedtem a férjemmel a Tisza-tó partján, akinek a családja református volt. A nagypapája Szentpéterszegen presbiter, a nagymamája pénztáros volt. Két évvel a megismerkedésünk után Kijevbe helyezték, a Kijevi Magyar Nagykövetség beosztott diplomatája lett, és oda mint már a feleség utaztam vele. A költözés miatt akkor csak egy szűk körű polgári esküvőt tartottunk a közeli Leányfalun.

Az első időkbem nagyon egyedül voltam, mert a nyelv- és helyismeret hiánya nagyon beszűkítette a mozgásteremet. Amíg nem tanultam meg a cirill ABC-t, még a térképen sem tudtam az utcaneveket elolvasni, nem tudtam a buszt, metrót használni. Sokat segített, hogy sikerült jó kapcsolatot kiépítenünk a Kijevben lakó expat családokkal, valamint egyre gyakrabban jártunk el a Kijevi Magyarok Egyesületének rendezvényeire. Egyik évben a vasárnapi magyar iskolában is tanítottunk a férjemmel.

Havonta egy alkalommal Kárpátaljáról Kijevbe látogatott Pocsai Vincze lelkész, aki vállalta a nagyjából tizenöt órás vonatutat, hogy egy tízfős magyar csapatnak istentisztelet tartson.

Felnőtt konfirmálók:

(a képen balról jobbra:) Mohácsi Renáta,
Dr. Oskolás Ildikó, Kaszala Szilvia Virág,
Völgyesi Anna, Dr. Török Miklós, Weisz István.
Június 2-án Csobánkán tett fogadalmat: Mohácsi Ákos.

Akkor és ott volt az első tapasztalásom, hogy a hitnek milyen erős megtartó ereje van. Itt ez a maroknyi – jellemzően kárpátaljai – magyar, akik a nyelvüket, nemzeti örökségüket a hitük által élik meg egy olyan országban, amely törvényben foglaltan nem támogatta a nemzeti kisebbségek nyelvgyakorlását.

A férjem miatt az sosem volt kérdés, hogy a gyerekeinket református hitben neveljük, de én akkor döntöttem el, hogy itthon

is szeretnék gyülekezetbe járni, hogy Magyarországon is tagja legyünk egy közösségnek. Így is lett. Nyolc éve járunk a pomázi református gyülekezetbe. Akkor még csak ismerkedtem az Úr tanításaival, új, ismeretlen terep volt ez számomra, nem éreztem magam késznek, hogy mindig a keskeny úton járjak.

Akkor még nem tudtam, hogy miért nem tudom a hitemet teljesen megélni, mert azt tudtam, hogy az Úr küldte nekem a férjemet, a gyerekeimet, hogy terve van az életemmel, hogy Ő az irányítója mindennek; de az „igazi hit”, amiről Sebestyénnel annyit beszélgettünk a konfirmációs felkészítőn, még nem volt meg bennem. Ezek az alkalmak jöttek rá és tudtam magamnak is megfogalmazni, hogy nem hittem el, hogy Isten engem is szeret. Az életem során már sok emberről hittem, hogy feltétlenül szeret, de az élet megmutatta, hogy csak Isten szeretete végtelen.

Számomra a legnehezebb feladat saját hitem erősítésekor; hogy igazán elhiggyem, Isten engem is szeret, Jézus értem is meghalt a kereszten, ha hibázom, felállhatok.

A jövőben ennek az igazságnak a megélésére törekszem, életemmel és cselekedeteimmel igyekszem megszolgálni ezt a szeretetet, hogy igaz hittel tudjak gyermekeim mellett lenni, amikor ők állnak majd néhány év múlva az Úr asztalánál és tesznek tanúbizonyságot.

(Elhangzott 2024. május 9-én, Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepén tartott felnőtt konfirmációs istentiszteleten a pomázi templomban)

Az Északpesti Református Egyházmege 2024. május 13-án tartott közgyűlésén köszöntötték negyven éves presbiteri szolgálata alkalmából CZENDER MIHÁLY csobánkai presbiter testvérünket a tahitófalu református templomban. Az emléklapot Nyilas Zoltán esperes és Dr. P. Tóth Zoltán egyházmegei főgondnok adták át.

HAJDU BOTOND

Kon-Ifi hétvége 2024. április 12–14.

Mivel már tavaly is részt vettem a konfirmálók és az ifi közös hétvégéjén, már nagyon vártam, hogy milyen élményekkel leszünk gazdagabbak, illetve, hogy személyesen megismerhetjük az idén konfirmálókat.

Sebi és Eszter vezetésével Máriabesnyőig utaztunk, ahol Samu és Réka várt minket az állomáson. A vacsora rendkívül finom volt, és még arra is gondoltak, hogy ha valaki nem szereti a fogást vagy esetleg vegetáriánus, akkor tudjon mást is enni. Vacsora után volt egy kis köszöntő, majd utána a szokásos Samu-féle kvíz következett, ami jól sikerült. A szabadfoglalkozást voltak, akik beszélgetéssel, ismerkedéssel töltötték, de a többség kiment a hatalmas kertbe. Az esti közös játék, a csillagforgó alatt volt sok esés és rengeteg nevetés.

Másnap reggel – Samu jóvoltából – német dallamszóra ébredtünk, majd miután mindenki felébredt, reggeliztünk. Csendességgel kezdtünk, ahol egy bibliai szakaszon kellett elmélkednünk, és néhány kérdést megválaszolnunk. Ezután csoportbeszélgetések következtek. Én Samu és Réka csoportjába kerültem. Megbeszéltük, hogy mit jelent az igeszakasz, illetve, hogy mit gondolunk róla. Mindig sokat tanulok tőlük, érdeklődve figyelem őket.

A hétvége témája a kovász volt, arról beszéltünk, hogy vajon mi számít az életünkben jó és rossz kovásznak. Az életünkben egy társaság is számíthat kovásznak, és ahogy az emberek formálnak minket, az alapján eldönthetjük, hogy a változás pozitív vagy negatív hatású volt. (Istenhez közelebb vagy távolabb visz/vitt-e.)

Ebéd után készültünk a délutáni programra, ami az egyházmegyei ifjú-

sági nap volt. Ezt a Gödöllői Református Líceum Gimnáziumban rendezték, ahova Réka is járt. A különféle programok közül mindenki kedvére választhatott. A fiúk többsége a focibajnokságban vett részt, ahol csapatunk szépen helyt állt. A lányok hol szurkoltak, hol hennáztak

egy rövid istentiszteletet, ami megadta az alaphangját a napnak. A csoportbeszélgetések után még belefért az időnkbe, hogy rendezzünk egy ügyességi versenyt. Amerikai focilabdát dobtunk, illetve tollaslabdát ütöttünk. A nyertesek elismerést és egy kis édességet kaptak, amit megosztottak mindenkivel. Ebéd után el kellett indulnunk haza. Elbúcsúztunk Rékától és Samutól.

és vászontáskát festettek. Mindenki nagyon jól érezte magát, istentisztelet is volt, melyet a gimnázium lelkésze tartott. Visszatértünk a szállásra, ahol este volt még egy csillagforgó, ami kellően elfárasztott mindenkit.

Elérkezett a hazautazás napja, délelőtt a csendesség mellett Sebi tartott

Rendben hazaértünk, és nagyon jó élményt tudhattunk magunk mögött. Ezúton is meg szeretném köszönni a szervezést és a lelkesedést. Remélem, még sok ilyen programon tudunk részt venni. Az én életemben a pomázi ifi közösség egy olyan kovász, ami pozitívan formál engem. ■

Konfirmációi vizsga 2024. május 11.

Konfirmációi fogadalomtétel 2024. május 12.

A 2024-ben konfirmáltak

**Benkó Borbála, Bodnár Sámuel, Érfalvy András, Fejér Balázs, Malmos Eszter,
Nagy-Megyery Anna, Nagy-Megyery Viktória, Serege Marcell, Szabó Richárd,
Szócs Anna, Paizs Csaba, Páhány Botond, Ranga Emília, Vince-Bobák Hanga, Zsikai Szofi**

Az 50 éve konfirmáltak köszöntése

Az 50 éve konfirmáltak nevében Hardi Anna köszöntötte a fiatalokat

HARDI PÉTER

Legfőbb feladatom a lelkeszi munka segítése

Beszélgetés Malmos Attila főgondnokkal

Malmos Attilát választotta főgondnokául a pomázi gyülekezet. Attila eddig is emblematikus tagja volt a presbitériumnak, véleménye markáns és határozott, amelyet mindig egyetlen cél vezérelt: a gyülekezeten keresztül Jézus Krisztus szolgálata. Megválasztása alkalmából beszélgettünk vele.

– Szokod már a megszólítást: főgondnok úr?

– Még szoknom kell, és nem tudom, valaha is meg fogom-e teljesen szokni, hiszen ez egy titulus, ami számomra nem cél, hanem eszköz.

– Mire eszköz?

– Hitvallásom szerint – ha használhatok ilyen patetikus kifejezést – a főgondnok feladata egy gyülekezetben a lelkeszi munka segítése.

– Készültél arra, hogy főgondnok leszel?

– Ha arra utalsz, hogy tudatosan építettem-e magam a megválasztásomra, határozott „nem” a válaszom. A jelölést viszont már az előző választás során is elfogadtam, akkor nem engem választottak, most viszont igen.

– Te jelentkeztél rá?

– Nem, hanem a nagytiszteletű úr keresztelt meg az ősszel, hogy jelöltek. Nem mondtam rá azonnal igent, hiszen az ilyesmi vállalása nagy és felelősségteljes döntés.

– És komoly lekövettséggel is jár, hiszen sok esetben a lelkeszszel

együtt kell képviselni a gyülekezetet.

– Ez így van, és ez adott esetben napközbeni elfoglaltságot is jelent. Ez az előző gondnokok – Regius Ferenc, Takács László, Sántha János – esetében a rugalmas munkarendjük vagy nyugdíjas státuszuk által jól működhetett, én

viszont pedagógusként kötött munkaidőben dolgozom. Éppen ezért a jelölésem elfogadása előtt megbeszéltem a főnökömmel is, aki értette a kérésem – adott esetben munkaidőben kell képviselnem a gyülekezetet –, bizonyára azért is, mert a felesége lelkesz.

– Amikor igent mondtál, bizonyára megfogalmazódott benned a gondnoki programod...

– Kétségtelenül vannak törekvéseim, amivel segíteni szeretném a gyülekezetünk épülését. Ilyen például a fiatalabb korosztály bevonása. 20 és 35 év között alig vannak tagjaink. Jellemző, hogy a presbitériumban is Benkó Tamás a legfiatalabb a maga negyven egynehány évével.

– Hogyan lehet ezen változtatni?

– A fiatalokat a fiatalok tudják megtalálni. Most jó helyzetben vagyunk, több beosztott lelkesz is szolgál a gyülekezetben, ami remény-

ségre ad okot, s munkájuk eredménye máris kezd látszani. A másik probléma a viszonylag nagy fluktuáció. Sokan jönnek, várnak valamit,

nem azt kapják, így aztán mennek is. Csalódásuk oka lehet az is, hogy szolgáltatást várnak a gyülekezettől, vagy a gyülekezeten keresztül Istentől, aki azonban nem automata, amibe bedobjuk a pénzt, és megkapjuk az ellenértéket.

– Miképpen lehet a fluktuáción változtatni?

– Nagyon nehéz, és nem is biztos, hogy nekünk kell kitalálnunk mindent. Ezért is fontos a gyülekezetek közötti folyamatos kapcsolat, egymás látogatása, a tapasztalatok átadása egymásnak. S aztán meg kell találni, hogy a jó gyakorlatot miképpen tudjuk kamatoztatni, hiszen minden gyülekezet nehezen mozdul. Ugyanakkor nem másolni kell, hanem a saját utunkat megtalálni.

– Mi a mi utunk?

– A nyitás azok felé, akik papíron reformátusok ugyan, de nem tagjai a gyülekezetnek. Pomázon 1500-1800-an vannak.

– Több evangelizációra lenne szükség?

– Nem feltétlenül. Az evangelizáción a tapasztalat szerint döntő többségben azok a gyülekezeti tagok vesznek részt, akik egyébként is ott vannak a templomban vasárnapról vasárnapra, s ezáltal a hitüket erősítik. Sokkal inkább rétegalkalmakra gondolok, amiből szintén van néhány. Ilyen a Baba-mama kör, a Kékkereszt, a dolgozók bibliaórája. Ezeknek mindnek megvan a maga gazdája, és ez így van jól. Nagy lehetőséget látok a gyermekmunkában is, nemcsak

Presbiterek csendesnapja május 4-én Leányfalun

azért, mert ők a jövő, hanem azért is, mert általuk meg lehet szólítani a szülőket, a felnőtteket.

- Visszatérve a megválasztásodra: volt egy mondatod, amire sokan felkapták a fejüket: keményfejűnek tituláltad magad.

- Bizonyára nem a tartalma miatt kapták fel a fejüket, hiszen tudják ezt rólam a gyülekezetben, hanem azért, mert kimondtam, ami szokatlan ilyen alkalommal. Igen, mint mindenkinek, nekem is vannak jó és rossz tulajdonságaim. Ez utóbbihoz tartozik ez is, mint ahogy az is, hogy hirtelen vagyok és rossz diplomata. Viszont lehet, hogy ezekből alakultak ki az évek során az erényeim is: a kitartás, a következetesség, a hosszú távon, rendszerekben gondolkodás. Szép lassan kiöregedtem a forradalmárságból.

- Ami végül is minden egészséges fiatal sajátja.

- Lehetséges, mint ahogy az is, hogy egy bizonyos életkor után elhagyjuk, bölcsebbek leszünk. Ma már látom, mi volt felesleges, milyen hibákat követtem el mondjuk ifjvezetőként, de abból is tanultam.

- Mi volt a legfőbb tapasztalatod?

- A jó vezető nem egyszemélyben irányít, hanem csapatjátékos. A közösség lényege, amelyet építünk: együttműködés, közös döntéshozatal. Persze a tapasztaltabb rávezetésével, irányításával.

- Természetes volt, hogy ifjvezető lettél?

- Folyamatosan alakult ki. Konfirmáció után nem kapcsolódtam azonnal be, viszont gyakran jártam templomba, hallgattam Pap László egy-egy prédikációját, ami komoly hatással volt rám. Én nem az a hívő vagyok, aki percre pontosan megmondom a megtérésem idejét, nálam ez fokozatosan alakult ki. Mint ahogy fokozatosan bekapcsolódtam az ifibe is, amelynek akkoriban Sipos Péter volt a motorja és Suhajda Erzsi, Szedlák Tibi, Soós Szilárd fémjeltek. Négy-öt évvel voltak idősebbek nálam, érettebbek, akik korban követhetők, így elfogad egy kamasz is. Akkoriban péntekenként 20-30 fiatal is együtt volt. És gondoskodtak arról is, hogy átadják a munkát az utánuk jövőeknek.

- Ezt hogyan tették?

- Fokozatosan bevontak a gyermekmunkába, kirándulások szervezésébe, gyerektáborokba. Emlékszem, talán 1995-ben lehetett, amikor az első táborot szerveztük nagy gondossággal. Ignác Gergellyel, Szedlák Tibivel leutaztunk a helyszínre, szállást foglaltunk, egyebeket intéztünk, hogy minden szép rendben történjen.

- Aztán átvetted az ifi vezetését.

- Igen, és vittem éveket. Talán kicsit tovább is, mint kellett volna. Ma már ezt másképp tenném, éppen az említett ideális életkor-különbség miatt.

- A fiatalokkal való foglalkozásod miatt választottad a pedagógusi pályát is?

- Istentől kapott elhívásnak tekintem, ami szintén fokozatosan alakult ki bennem. Nem csupán az ifi során éreztem, hogy ehhez van érzékem, hanem akkor is, amikor korrepetáltam. Érzékelttem, hogy szót értek a gyerekekkel, tudok szervezni, magyarázni.

- Voltak példaképeid a tanáraid között?

- Voltak olyanok, akitől azt tanultam, hogy miképpen, és voltak, akitől azt, hogy miképpen ne.

- A fizika, a villamosság a szakterületed, réal beállítottságú vagy.

- Valóban, ám a történelem is nagyon érdekel. Amikor táboroztatási helyeket választottunk, mindig szempont volt, hogy nagyon régi, például őrési, ormánsági gyülekezetekbe menjünk, hogy megismerjük az országot, az egyházat. És persze azért is, hogy a részvételi díjjal segítsük is a szerényebb körülmények között szolgáló gyülekezeteket. De visszatérve a megjegyzésedre, igen, az alapbeállítottságom réal, ezért szerettem villamosmérnöki végzettséget is. Először nem is tanítottam, hanem az iparban helyezkedtem el a Budapesti Erőmű Rt-nél, majd az ETV-Erőterv-nél.

- Vagyis eredetileg mégsem pedagógus akartál lenni?

- De igen, ám azt gondolom, hogy egy jó pedagógusnak ismernie kell a gyakorlatot. Vagyis, hogy ami a tankönyvekben le van írva, az miképpen működik

az életben. A tervezőirodából hívtak be katonai szolgálatra olyan időszakban, amikor már lehetett polgári szolgálatot is választani.

– Hova hívtak?

– Lehetett választani, én pedig egy ideig a Madártani Egyesület és a Szentendrei Református Gimnázium között hezitáltam, végül ez utóbbi mellett döntöttem.

– Közel is van, meg református is...

– Igen, ezek fontos szempontok, de igazán az volt a fontos, hogy az ifisek közül többen odajártak, például Istenes Gábor, Gombos Peti, Tóth Enikő. Látni szerettem volna az ifin kívüli életüket is.

– Mi a feladata egy polgári szolgálatos sorkatonának a refiben?

– Mindenes voltam. Ha kellett, gondnoki feladatokat láttam el, ha kellett, táborozni vittem a gyerekeket kísérő tanárként. Leszerelésem után még nem akartam tanítani, de akkoriban az irodánál éppen megváltak azoktól, akik nem voltak aktív állományban, ezért egy általános iskolában és gimnáziumban helyezkedtem el, majd egy műszaki szakközépiskolában Újpesten, és ma már a felnőttoktatásban is részt veszek. Egyébként nem sokkal azután, hogy tanítani kezdtem, visszahívtak a tervező irodába, de akkor már nem mentem.

– Bemutatkozásodkor a gyülekezet előtt említetted azt is, hogy vállalkozásod is van, hogy élhess a hobbidnak, a tanításnak.

– Na, igen, nem kell különösebben magyaráznom, hogy a pedagógusi fizetésből három gyermeket eltartani mit jelent. 2009 óta van egyéni vállalkozásom. Műszaki ellenőrzéseket végzek, villámvédelmi, villamos biztonságtechnikai méréseket. Illetve ezeket tanfolyamokon tanítom. Egyébként a vállalkozásom abban is segít, hogy naprakészen tartsam a gyakorlatomat, amit aztán a tanításban kamatoztatok. A holtig tartó tanulás a mi szakmánkban különösen elengedhetetlen.

– Említetted a három gyermekedet illetve feleséged, Éva szintén a gyülekezet aktív tagja.

– Igen, amikor megismerkedtünk, a Nagyvárad téri gyülekezet tagja volt, egy kiránduláson ismertem meg.

– Természetes volt, hogy ő költözik ide, és nem te Pestre?

– Igen, mivel nekem volt itt lakásom, az örökségem a nagyszüleimtől.

– Ők is eredendően pomáziak voltak?

– Nem, Szatmárból származnak, Kishódosról. Az 1970-es nagy tiszai árvíz elmosta a falut, ők pedig Pomázon vették meg ezt a félkész házat, ahol most is beszélgetünk. Édesanyám akkor 18-19 éves volt, ő már itt házasodott, és születtem meg én. Később a szüleim elváltak, én pedig sokat voltam a nagyszüleimmél, akik templomjárók voltak, s gyakran vittek magukkal. Így ismerkedtem meg a hit alapjaival, s lett a gyülekezet számomra is fontos – amit most főgondnokként szolgálhatok. ■

Anyák napi istentisztelet május 5-én a pomázi templomban

Az engesztelhetetlenség veszedelme

(MÁTÉ 5:25-26.)

„Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképpen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlőcbe ne vessen téged. Bizony mondom néked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.”

Szent komolysággal szól itt az Úr az engesztelhetetlenségről, és felszólít az ellenséggel való kiengesztelődéssre. Ha ezt nem tesszük, annak nagyon komoly következményei vannak. Ezt a Miatyánkból tudjuk. Az Úr abban ezt a kérést adja szánkba: Bocsáss meg, mint mi is megbocsátunk! Nem ok nélkül nevezték el ezt a kérést veszedelmes kérésnek. Mert ha valaki nem készséges a megbocsátásra és kiengesztelődéssre, akkor ezzel a kéréssel a pokolba imádkozza bele magát. Tulajdonképpen ezt imádkozza: Ne bocsáss meg, hiszen én sem bocsátok meg!

Ezt a gondolatot a Máté 5,26 versben mondja ki a mi Urunk. Ez a vers azt mutatja meg, mit kell átélnie annak, aki nem engesztelődik ki és nem hozza rendbe dolgát mással. Mondom néked, így szól az Úr, ha egy tartozásodról van szó, melyet nem fizettél meg és nem egyenlítettél ki, terhedtől nem szabadulsz meg, míg ki nem fizetted azt az utolsó fillérig, és mert arra sohasem leszel képes, szabad sem leszel soha, hanem életfogytiglan raboskodol; ezért hozd rendbe dolgaidat az emberekkel idejében! „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, akkor nektek is megbocsát a ti

mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, akkor a ti Atyátok sem bocsátja meg nektek a ti bűneiteket.” (Máté 6:14-15.)

Gondoljunk ezenkívül Jézusnak az adós szolgáról szóló nagyon komoly példázatára! (Máté 18:21-35.)

Bár Jézus ilyen komolyan beszél az engesztelhetetlenségről, mégis akadnak istengyermekek, akik túteszik ezen magukat. Bárcsak mindnyájan szent komolysággal gondolnánk ezen igékre: „Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele”!

Kölcsönözzünk? (MÁTÉ 5:42.)

Hogyan értendő az Úr ama beszéde a Máté 5:42-ben: „Aki tőled kér, adj néki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól”?

Sokan úgy tekintik a hegyi beszédet, mint valami újtestamentomi törvényt. Azt hiszik, hogy betű szerint kell azt teljesíteni. Ám az Úr előtt az érzület a fontos, a szíves szeretet, mellyel mások iránt viseltetnünk kell. Ha valaki kér tőlünk valamit, akkor ne utasítsuk őt el ridegen, hanem fogadjuk szeretettel. Hogyan történjék ez esetenként, arra nézve ez az ige semmi törvényt nem szab. „...aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól” – ez azt jelenti, hogy minden esetben add meg azt a kölcsönt, amit valaki kér tőled? Nem! Ha az ember valakinek pénzt ad kölcsön, igen gyakran csak terhet helyez a lelkére. sok esetben nem képes visszafizetni a kölcsönvett összeget, és a kölcsönzött összeg mint valami súlyos teher nehezedik a lelkiismeretére. Sokkal jobb: ajándékozzunk neki egy kisebb összeget, mintsem kölcsön adjunk egy nagyobb összeget. Az ajándékba kapott pénz egyáltalán nem jelent lelki terhet. Ezzel a legtöbbször sokkal nagyobb segítséghez jut, mintha valakitől kölcsönt kapott volna.

„Aki tőled kérj, adj néki” – ez nem azt jelenti, hogy éppen azt add neki, amit kér; egész általánosságban van mondva: adj néki! Lehet az egy jó tanács, amit adunk neki, amivel segítünk rajta; lehet valami munka, amihez juttatjuk; állás,

amihez hozzásegítjük. Mindez sokkal több és jobb, mint a pénz.

Az Úr tehát nem törvényt akar itt felállítani, hogy bármily összeget odaadjunk, vagy kölcsönadjunk, amit csak kérnek tőlünk, hanem azt akarja nekünk mondani, hogy viseltesünk szeretettel felebarátainkkal és bajaikkal szemben.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből)

TÓTH-GADOS ESZTER B. LELKIPÁSZTOR IGEHIRDETÉSE

Közösségben a Szentháromság Istennel

Kedves testvérek, a mai igehirdetés alapigéje – úgy gondolom – sokunk számára egy nagyon jól ismert igevers. Sokszor hallottuk is már mint áldást az igehirdetések végén, és talán már amikor elkezdtem felolvasni, magunkban mindannyian be is tudtuk volna fejezni, mert már kívülről tudjuk. Pál apostol záró áldásként írja ezt az igét a korinthusi gyülekezethez írott második levelének végén, ezzel zárja le, ezt kívánja és kéri a gyülekezet közösségének. Mindannak ellenére kéri, hogy közel sem volt egyszerű a kapcsolata a korinthusi gyülekezettel. Sok nehézség volt abban a gyülekezetben, az apostol mégis ezzel zárja, és mint áldást, mi keresztyének is ezt kérjük Istentől mindannyiunknak. Azt, hogy Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége, tehát maga a Szentháromság Isten teljessége legyen mindig velünk; akkor, amikor nehézségeket élünk, akkor, amikor próbatételekben vagyunk, akkor, amikor örömről van, egyszerűen mindenkor; hogy ezzel álljunk fel és ezzel térjünk az otthonainkba, hogy majd ezzel kezdjünk el egy új napot, egy új hetet, mert a Szentháromság Istennel való közösség az igazi áldás a hívó ember életében.

Hiszen Isten is, aki igéjén keresztül így mutatkozik be nekünk, így ismerteti meg magát, a Szentháromság teljességében, azt szeretné, hogy ez a közösség legyen valóságga mindannyiunk életében, hogy mi is ebből merítsünk erőt. Minderről pedig ma, Szentháromság vasárnapjának ünnepén különösen is érdemes beszélni.

A Szentháromság, annak valósága azonban közel sem egyszerű téma, nehézségeket állíthat elénk a megértésben. Bár tudjuk és ismerjük – ahogyan azt a Heidelbergi Kátéban is olvashatjuk –, hogy Isten az Ő Igéjében, a Bibliában úgy jelentette ki magát, hogy ez a három különböző személy az egy és valóságos és örök Isten, mégis – ismerjük el – ez emberileg felfoghatatlan. A mi emberi végeességünk, töredezettségünk egyszerűen felmondja a szolgálatot, és nem is azért, mert ne kaptunk volna Istentől erre érthető kijelentést, vagy ne látnánk a Bibliában is mindennek a megvalósulását, az Atyaisten jelenlétét, a Fiú megváltását és a Szentlélek éltető közösségét, hanem mert – ha belegondolunk –, maga Isten is felfoghatatlan.

Erre szeretnék egy példát is hozni.

Az első hittanosaim szinte heti rendszerességgel kérdezik meg tőlem, hogy Isten mikor született. Erre én újra és újra elmondom, hogy Isten nem született, Ő mindig van. El se tudom mondani azt a teljes megrökönyödöttséget, amivel fogadják ezt a választomat, és nyugtázzák, hogy ez nem lehet.

Mindig nem lehet lenni. És hangzik újra a kérdés az elsőseim-től, hogy végre árujam már el, mikor született Isten.

Ebben a példában is szépen megmutatkozik, hogy mennyi kérdésünk, esetleg értetlenség van bennünk emberekben, de gondolhatunk akár pünkösd ünnepére is, hogy bár létszükséglet a hitünk szempontjából a Szentlélek Isten jelenléte, mégis annyira felfoghatatlan, annyira nehezen befogadható. Nemcsak maga a Szentháromság Isten felfoghatatlan, hanem akár az Atya örök voltába, a Fiú feltámadásába, vagy a Szentlélek jelenlétebe is egyszerűen beletörünk. Azt tapasztaljuk, hogy nem tudunk a Szentháromság Isten mindhárom személyéhez csak úgy egyszerűen kapcsolódni, automatikusan, magától értetődően. Valaki a Szentlélek Isten jelenlétét nem érti. Van, aki az Atya személyét látja olyan távolinak, olyan zordnak, olyan elérhetetlennek, és Jézus Krisztushoz tud esetleg jobban kapcsolódni, hiszen benne mégiscsak emberivé, megközelíthetővé válik Isten. Vagy pont fordítva: Krisztus halála és feltámadása az, ami érthetetlen valaki számára, míg az, hogy Atyaisten létezik, teljesen elfogadható; hiszen kell lennie valami nagyobb erőnek, ami rendezi a világot – mondják sokan.

Például én is, ha a megtérésem előtti állapotomra, felfogásomra gondolok, akkor pont úgy gondolkodtam, mint sokan mások: Jézus Krisztus személyét egyszerűen nem tudtam hova tenni. Mert az, hogy Isten van, számomra természetes volt. A szüleim is mindig mondták, számomra is alapvetéssé vált. Még a Szentlelket is, mint az isteni erő munkálkodását a világban, fel tudtam fogni, hiszen volt, hogy engem is megérintett egy-egy igehirdetés. Ezt is úgy értettem. De Jézus Krisztust nem. A Bibliából is inkább csak úgy szemezgettem az igéket. Részigazságokra kezdtem építeni istenkapcsolatomat, mert amúgy nagyon vágytam magára Istenre, és talán nem kell mondanom, mit okozott az életemben, amikor végre összeállt a kép, és megértettem; amikor Jézus Krisztus, mint megváltó, bűnököt megbocsátó Úrként állt előttem, amikor a részigazságaimat elengedve enyém lett a valóságos Isten ismerete.

Isten is ezt szeretné az életünkkel. Azt szeretné, hogy Őt teljesen megismerjük, és általa életünk, áldott életünk legyen. Ő pedig három: Atya, Fiú, Szentlélek, és mégis egy. Mert ha feladjuk a Szentháromságot, ha válogatunk a Biblia kijelentéseiben – ahogyan azt én is tettem –, akkor oda jutunk, hogy hamis istenképünk lesz. A magunk képére kezdjük el formálni Istent, nem pedig az Ő kijelentésében keressük Őt. Nekünk is lesz – akár részigazságokból – valamiféle istenünk, de nem a valóságos Isten.

Felmerül tehát a kérdés, mit hiszünk valójában a Szentháromság személyeiről, hogyan látjuk az Atyát, a Fiút és a Szentlelket a saját életünkben? Isten arra hív minket, hogy vele, mint Szentháromság Istennel legyen közösségünk, hogy benne, mint háromság egy igaz Istenben higgyünk, mint aki maga is teremtő Istenünk a mennyben, mint aki maga is megmutatta magát a földön Jézus Krisztusban, aki maga is Isten volt, akiben a kereszthalál és a feltámadás által teljes lett a mi megváltásunk és örök életünk, és mint aki most is és minden napon jelen van közöttünk Szentlelke által, hiszen Ő úgy mutatja meg magát, mint életünk, megváltásunk forrása, de mindennapi megtartó kapcsolatunk és örök életünk is benne van elrejtve. Ő Teremtőnk és Atyánk, Szabadítónk és Urunk, megszentelőnk és vigasztalónk.

Isten akarata, hogy ez ne csak hitben legyen tiszta nekünk, hanem hogy ennek áldása megmutatkozzon az életünkben, hogy valóságosan is velünk legyen Jézus Krisztus kegyelme, az a kegyelem, amit az Ő engesztelésében, az Ő halálában és feltámadásában kaptunk, mely által megszabadulhatunk a bűntől. Ez a kegyelem legyen velünk ma, nap mint nap, és tartson meg minket minden napon a nehézségekben. Ez állítson újra és újra talpra akkor, amikor a bűneink miatt elbukunk, mert ezáltal a kegyelem által mindig újat kezdhetünk. Ez a kegyelem legyen velünk mindabban, amiben most vagyunk, a dolgok, amik megterhelnek minket, amik bántanak minket, amikből szabadulást szeretnénk. Ez a kegyelem legyen velünk, hogy ha a halál völgyének árnyéka vetülne is ránk, tudjuk, hogy Krisztusért már a halál valósága sem kezdhet velünk semmit, és lássuk meg ebben a kegyelemben, hogy velünk van Isten szeretete, hiszen úgy szerette és szereti Isten ezt a világot (s benne mindannyiunkat), hogy egyszülött Fiát adta érte. Azért szereti, mert teremtő és fenntartó Atyja az embernek, aki hatalmával vezette a kiválasztott népet az Ószövetségben, aki megindul az övéi szenvedésén, aki elküldte szeretett Fiát, és elhagyta Őt értünk, mert ilyen szerelemmel ég irántunk.

Ez a szeretet tartson meg minket.

Higgyük el, hogy nem vagyunk elveszettek, hanem mindannyian számon tartottak, hogy Krisztus által az Atya szeretett gyermekei vagyunk. Az övéi vagyunk, és Ő nem feledkezik meg rólunk; legyünk mélységben, érezzük magunkat akár egyedül, nem vagyunk magunkra hagyva. Higgyük el, hogy a szerető Isten jelenléte valóságosan megtapasztalható az életünkben; azért megtapasztalható és azért élhetünk Jézus kegyelméből, mert ez történik, ha velünk van a Szentlélek közössége. Legyen velünk a Szentlélek közössége, amely közösségbe von minket az Atyával és a Fiúval, mely közösség által élő kapcsolatunk lehet Istennel, mely erővel, szeretettel, józansággal, kitartással, békességgel és még annyi mindennel megajándékoz minket az Ő Lelke által. Mert a Szentlélek Isten ajándék a mi életünkben. Ajándék, melyben mienk lehet az ígért vigasztalás Lelke, mely vezet minket minden napon, élővé teszi a hitünket az Atyában és a Fiúban.

Az pedig, hogy Isten így mutatta meg magát, mint Atya, Fiú és Szentlélek, és hogy áldásait közli ezáltal felénk, ez mutatja meg valójában, hogy mindezt értünk teszi, hogy mindezt

csakis rólunk szól, értünk teremt és tart fenn, értünk lesz emberré, és értünk adja át magát a halálnak, értünk győzi le azt, értünk küldi az Ő Lelkét, hogy egy pillanatra se érezzük úgy, hogy egyedül vagyunk, hogy Ő nincs velünk, Ő mindent biztosít számunkra. Gondoskodik rólunk itt a földi életünk során, és gondoskodik rólunk halálunk után is. Minden utat elegyenget, hogy mi kapcsolatban legyünk vele. Milyen csodálatos, hogy ilyen Istenünk van, aki ennyire együtt akar létezni velünk, hogy a világot ez az öröktől fogva való szeretetközösség tartja össze!

Tóth-Gados Eszter beosztott lelkipásztor

Legyen mienk a Szentháromság Isten valósága, és ha valami esetleg még nem világos a számunkra, akkor vigyük Isten elé imádságban, forduljunk oda testvérünkhöz, kérdezzünk és épüljünk. És ha a magunk töredezettségében, töredékeségében, de megragadtuk a lényegét, hisszük, értjük és látjuk, akkor szóljuk és hirdessük másoknak is. Mivel Urunktól kaptunk küldetésünk, hogy a Szentháromság Isten üdvözítő teremtését mindenkivel megismertessük. Ugyanis a mi hitünk nem magánügy, hanem, ahogyan válasz a mi szükségünkre, ahogyan általa megélhetjük, hogy Isten mindenhogy meg akar minket tartani, pont úgy válasz és megtartó erő az emberiség szükségleteire is.

Legyen ezután is életünket és gyülekezetünket meghatározó örömhír, hogy velünk az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentléleknek közössége van most és mindörökké. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a 2024. május 26-i Szentháromság vasárnapi ünnepi istentiszteleten a pomázi templomban) ■

SZIKSZAI BÉNI

„Benne lakott az istenség teljessége”

Kiről mondja ezt az Írás? Jézusról. Arról a betlehemi jászolbölcsőben fekvő, magával tehetetlen gyermeokről, arról a hontalanul vándorló prófétáról, akinek nem volt fejét hová lehajtania. Arról a töviskoronás homlokú, megköpdösött arcú Királyról, aki szabad prédaként adta magát durva katonák kezébe. Arról a valóságosan és igazán emberről, aki ott vonaglott és halt meg szörnyű kínok között a Golgota középső keresztjén. Aki száját nem nyitotta meg, és mint juh az őt nyírók előtt, néma maradt, pedig szájában álnokság nem találtatott.

Jézusban lakozott az istenség teljessége, Ő a képe a láthatatlan Istennek. Igazánmondotta Filepnek: „Aki engem látott, látta az Atyát.” Az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, egy az Atyával. Amikor szeretett, az Atya Isten szeretett benne, mikor túrt, mikor szenvedett, az Atya Isten túrt és szenvedett személyében. A szeg, mely átjárta a kezét, a töviskorona, mely vérezte a homlokát, a dárda, mely megdöfte az oldalát, mind-mind az Atyának is fáj. Ott a keresztben az Istennek a szíve hasadt meg, mert benne lakozott az istenség teljessége.

Nem futólagos látogatásra jött e világba. Megtették királyok, hogy napokra vagy órákra áruhába öltözött a nép közé vegyültek és azok életmódja szerint éltek. Ő azonban lakozást vett közöttünk. Egészen végigpróbálta mindazt, amit mi végigpróbálunk. **Földi sorsának elviseléséhez sohasem vette igénybe istenségét.** Nem változtatta kenyérré a köveket, nem szállott le a keresztről, nem kért tüzet a vendégjogot megtagadó samaritánus falura. Valóságosan és igazán a földön lakó emberré lett.

Micsoda megalázkodás! Ő, aki elrejtett, titokzatos szentségben lakozott, akinek dicsősége és szentsége lángragyújtotta a Sion hegyét, mely lángnak tüze elégetett embert és állatot, olyan igazán földi lakóvá lett, hogy megköthették a kezét,

átszúrhatták a lábait, lemezteleníthették, és mindezt némán tűrte. Ő, aki magasságban és szentségben lakozott, leszállott a megrontott emberhez, magára vette a kísértést, testi kínt, fájdalmat, betegséget ismerő testét. Valóságos földi lakó lett a születéstől a halálig.

Őbenne, ebben a valóságos emberben lakott az istenség. Nemcsak olykor, a Szentlélek bizonyos ihletésének idején volt egy az Atyával, hanem állandóan. Nem úgy volt, mint a próféták, hogy mikor a Lélek fölidíftotta őket, csak akkor cselekedhettek nagy dolgokat. Nem ven-

dég volt nála az istenség, hanem Ő maga volt az. Abban a törekeny testben, mely megéhezett, elfáradott, szomjúhozott, állandó lakozást vett a Szentlélek. Nem volt életének olyan órája, amikor tökéletesen egy ne lett volna az Istennel.

Az istenség teljessége lakozott Őbenne. Istennek nemcsak bizonyos irányú tulajdonságaival bírt, hanem Ő maga is Isten. Nemcsak bizonyos fokú isteni hatalommal felruházott ember, hanem emberi testben megjelent Isten. Ha Isten szeretet, akkor úgy szeret, mint ahogyan Jézus szeretett. Ha Isten szent, akkor olyan szent, mint amilyen szent Jézus, aki bűnt nem ismert. Ha Isten mindenható, akkor olyan, mint Jézus, aki parancsolt a negyednapos hullának, a szélviharnak, és engedtek neki. Ha Isten mindentudó, akkor úgy tud mindent, mint Jézus, aki tudta, hogy a hal szájában Péter egy státert fog találni. Ha Isten fölötte áll a fizikai világnak, akkor úgy áll fölötte, mint Jézus, aki járt a hullámozó habok felett. Folytathatnánk. Mivel Isten mindezen tulajdonságokkal kétség nélkül bír, ugyanúgy bír azokkal Jézus is, mert benne lakozik az istenség teljessége.

Nincs Istennek olyan jellemvonása, akár a leggyöngédebb, akár a legfélelmetesebb, mely Jézusban föltalálható nem volna. Miért? „Miért kell a Megváltónak valóságos Istennek lennie? Azért, hogy istenségének hatalmával, Isten haragjának súlyát az Ő testében elhordozza, és számunkra az igazságot és életet megszerezze és visszaadja.” (Heidelbergi Káté 17. kérdés-felelet) Tehát érettünk. Bűneink olyan súlyosak, hogy Isten haragját érettük csak olyan Megváltó hordozhatta el, akiben lakozik az Istennek teljessége. Mivel ördögiek a bűneim, isteni kellett hogy legyen a Megváltóm.

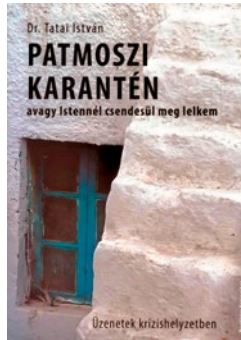

(A Mustármag 1938. decemberi számából)

HAMAR JÁNOSNÉ

A krízisből kivezető út

Dr. Tatai István hatvani református lelkipásztor „Patmoszi karantén – avagy Istennél csendesül meg lelkem” című könyve bátorító üzeneteket fogalmaz meg krízishelyzetben lévő emberek számára. Igéhidetéseiben a tőle megszokott alapossgal és mély biblikussággal jár körül olyan nehéz témákat, mint a váratlan tragédiák, betegség, gyász, fenyegetettség, családi viszályok, kilátástalanság, függőség, időskori problémák, elakadás, megtört életút. Bátorító üzenetei, gyakorlati-lelki útmutatásai segítenek továbblépni és fogódzót nyújtanak a nehéz élethelyzetekben is.

„A római hatóságok Jánost, az utolsó apostolt, a szeretett idős tanítványt, a János evangélium szerzőjét Jézus-hitéért a görögországi Patmosz szigetére száműzték az első század 90-es éveinek közepén. A száműzés a korabeli büntetések egyike volt, amit ma karanténnak is nevezhetnénk. Az utolsó apostol számára egyik napról a másikra megszűnt minden személyes kapcsolat; nem járhatott közösségbe, nem találkozhatott testvéreivel, mert ez az égi-tengeri kis sziget minden kapcsolódást lehetetlenné tett. Isten azonban valami nagyon jót hozott ki ebből az elzártságból.

Milyen jót tud Isten kihozni az igen nehéz élethelyzeteinkből? Milyen jót hozott a patmoszi karantén János apostol és gyülekezetei számára, sőt az egyetemes egyház számára is? Ezen az elzárt szigeten magát a Szentháromság Istent pillanthatta meg, és betekinthezett a mennyei világ gazdagságába is.”

Itt írta meg a Biblia utolsó könyvét: a Jelenések könyvét.

„Uram, adj időt felkészülnöm a várhatóan nehéz helyzetekre, hogy magamat teljesen átadjam tervednek, és képes legyek befejeztnék látni életemet! Add, hogy ki tudjam mondani az összes Miért? után, hogy ne az én akaratom, hanem a Te akaratod legyen meg. S ha még a rosszban is a Te akaratodban tudhatom magam, az lesz a világon a legnagyobb biztonság számomra.

Jefte lányával együtt imádkozhatunk így személyes életünkben is, akár gyász, akár betegség gyötör, akár ne-

héz, kilátástalan helyzetbe kerülünk. Senki sem kíván ilyen élethelyzetet, mégis tapasztalhatjuk, hogy a krízisben benne rejlik az áldás, és ha bölcsen állunk hozzá, a megújuló élet próbájává válhat, akár fiatal, akár idős korban. Mert a krízis, életünk próbája Isten ajándéka lehet, ha elfogadjuk az Ő akaratát.”

„Milyen hatalmas dolog, hogy Isten elének jött! Saját Fiát, Jézust adta, hogy nekünk békességünk és megbocsátottságunk lehessen. Isten megbékélt velünk, és te is megbékélsz vele. Ez bűneink elismerésével és megbánásával kezdődik, majd egy új életmóddal folytatódik.”

A könyv 13 fejezetből áll. Mindegyik a Bibliából vett történettel kezdődik, majd ehhez kapcsolódik a mai ember hasonló problémája, a probléma megoldása is.

„A vérengző Domitianus császár, aki elsőként isteni tiszteletet kívánt magának, váratlanul meghalt 96-ban.

Ezzel János apostol karanténja, miután mindent átélt és leírt, véget ért. Az idős apostol visszatérhetett népéhez Efézusba.

A hagyomány szerint idős korában hordszéken vitték a gyülekezetbe, és ott faggatták: „Mit mond most az Úr, János?” Ő így válaszolt: „Fiacskáim, szeressétek egymást!”. Tovább kérdezték: „Tényleg nincs szava az Úrnak hozzánk?” – „De van, Fiacskáim, szeressétek egymást!” Mégsem nyugodtak meg: „Nincs valamilyen új kijelentés számunkra?” – „Hallgassatok rá, van új parancsolata: Fiacskáim, szeressétek egymást!”

Testvérek, az a reménységünk, hogyha az Úr elvégzi munkáját bennünk és rajtunk, gyorsan kijuthetünk a bajból, és egymásé lehetünk.”

Dr. Tatai István: Patmoszi karantén – avagy Istennél csendesül meg lelkem – Parakletos Könyvesház, Kiskunfélegyháza, 2023

KÖNCZÖL DÁNIELNÉ

Szilády Zoltán élete és munkássága

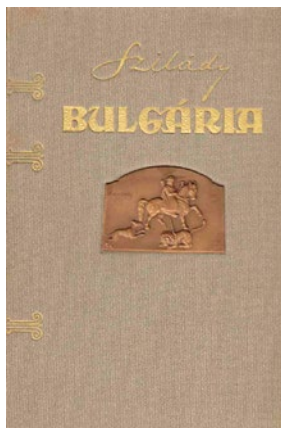
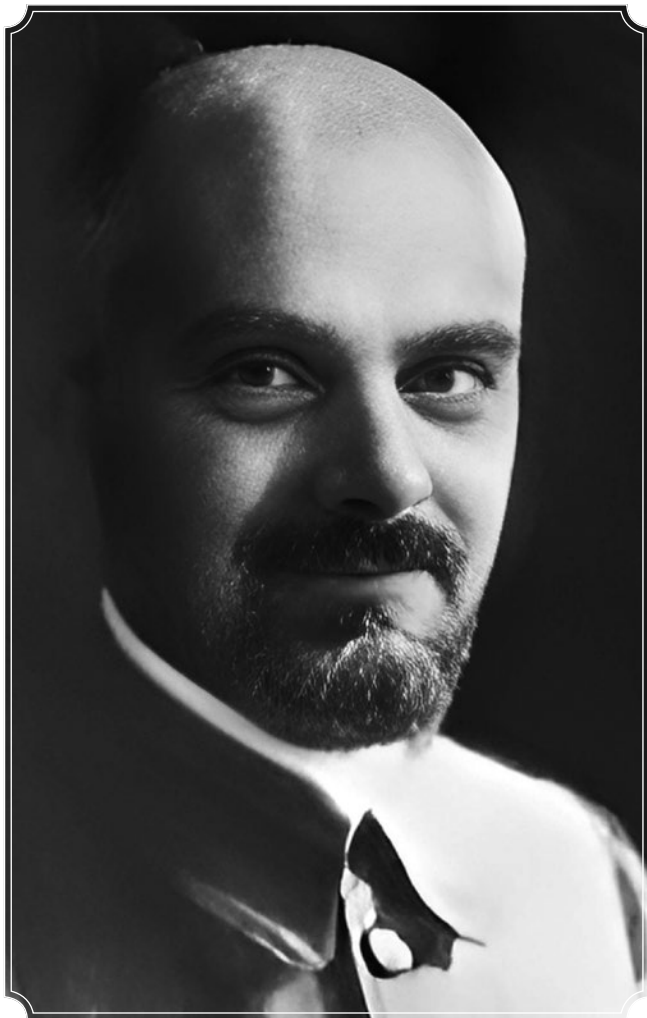
Dr. Szilády Zoltán (1878. május 21., Budapest – 1947. április 17., Grosspösna, Németország) családi kapcsolatai révén Pomázhoz szorosan kapcsolódó természettudós, polihisztor, nyugdíjas éveiben pomázi lakos volt. A háború előtti helyi szellemi élet ismert alakja, ismeretterjesztő előadások népszerű előadója volt, akit el sodort a háború forgószele, és betegsége miatt ide már nem térhetett vissza, idegen földön, a Lipcse közelében fekvő Grosspösna településen érte a halál.

Szilády Zoltán több szállal is kapcsolódik a pomázi Mares családnak. Mares Juditnak volt az unokája. (Apja Szilády Béla budai kereskedő, a Rádon élő Szilády Gedeonnak és Mares Juditnak a fia, gyermekként Mares Móric tanuló társa volt, akiről 1840/41-ben Rádon írott iskolai naplójában olvashattunk.) A dédapa tehát az 1831-ben elhunyt Mares Vencel volt, a pomázi református egyházközség első főgondnoka, a református templom építésének szervezője és lebonyolítója. A Mares és Szilády család között más házassági kapcsolat is felfedezhető. Mares Judit testvérhúga, Mares Hermina férje révén kapcsolódik a Szilády családnak, s mindketten a református temetőnkben nyugszanak.

Szilády Zoltán olyan neves családnak a tagja volt, ahonét – a 19. század folyamán – nemcsak neves lelkészek származtak, de olyan tudósok is, mint Szilády Áron irodalomtörténész, nyelvész, a keleti nyelvek tudós ismerője, kinek neve ma a kiskunhalasi református gimnázium hírnevét öregbíti. Testvéröccse, Szilády János a presbiteri jegyzőkönyvek tanúsága szerint – amit az MTA Könyvtárának Kézirattárában fellelhető dokumentumok is alátámasztanak –, mint segédlelkész, az 1860-as években Pomázon töltött néhány hónapot, de a megüresedett lelkészi szolgálatot nem sikerült elnyernie.

A fiatalabb unokatestvért, Szilády Zoltánt a nagy elődök tudományos elkötelezettsége is ösztönözhetette pályáján. Természetrájk tanári végzettségéből adódóan – ami magában foglalta a botanikán és a zoológián kívül a földrajzot, a csillagászatot és a néprajzot is – igen gazdag és színes életművet hagyott az utókorra.

Fő kutatási területe a rovartan – azon belül is a legyek rendszertana és anatómiája volt. Az *Anophthalmus sziladyi* légyfaj azonosítása és leírása az ő nevével örzi. Ebben a témában tett közzé tudományos írásokat, majd – 1922 után – szerkesztette az „Ál-

lattan Közlemények” szakfolyóiratot és „A magyar állattan irodalom” repertóriumát. Írt több természetrájk tankönyvet középiskolások számára. Néprájk gyűjtésének középpontjában Erdély állt. Kereste a kapcsolatot a székelyek eredete és Bulgária néprájk között. Két évet töltött kutatóúton Bulgáriában, és még ma is Bulgária egyik legjobb ismerőjeként tartja számon a szakirodalom. Sokirányú érdeklődésére és széles látókörére jellemzően, a nagyenyedi Bethlen Kollégium könyvtárának anyaga segítségével – annak természetrájk tanáraként – kutatta és tanulmányban foglalta össze a természettudományos oktatás kezdeteit az ott tanító nagy elődök: Apáczai Csere János, Pápai Páriz Ferenc, Tőke István munkássága alapján. A természettudományos tantárgyak népszerűsítésére iskolájában szabadiskolát is szervezett.

*

Életrajzi adatok: 1878. május 21-én született Budapesten. A budapesti református gimnáziumban tanult, majd természetrajz tanárként végzett a budapesti tudományegyetemen és bölcsészdoktori fokozatot szerzett. Kezdetben budapesti középiskolákban tanított, majd 1901-ben Erdélyben, a nagyhírű nagyenyedi Bethlen Kollégium természetrajz tanára lett. 1907-ben Kolozsváron magántanári vizsgát tett.

Az első világháború megtörte pályáját, de munkakedvét nem kezdte ki. 1922-től a Magyar Nemzeti Múzeum Állattárának tudományos szakdolgozójaként múzeumőr, majd megbízott igazgató, zoológiai tárgyú tudományos közlemények szerkesztője volt. 1925-ben a debreceni tudományegyetemen vendégelőadó, majd 1928-29-ben kutatóútra ment Bulgáriába, később a nápolyi zoológiai állomáson végzett kutatásokat. Végül 1934-ben nyugdíjba ment, és eladva budapesti házáat, 1938-ban Pomázra költözött.

Pomázi tartózkodása nem nyúlt hosszúra, de a nem egészen egy évtized alatt jelentősen gazdagította a helyi kulturális életet. Az Alföldi Közművelődési Egyesület (1925–48) pomázi fiókja rendszeresen szervezett ismeretterjesztő előadásokat az iskola nagytermében, aminek gyakran volt előadója. Erre a célra két terem összenyithatóvá alakítottak, melyet szükség szerint tanteremként, vagy akár tornateremként, az esti órákban pedig előadóteremként működtek. Ebben az időben Pomázon összesen közel negyven kis közösség volt, s mindegyiknek volt több-kevesebb kulturális programja. Pomáz jelentős ismertségre tett szert, és a bakancsos turizmus felvirágzása, a könnyen elérhető turisztikai szépségű helyek, a HÉV-közlekedés sok embert vonzott ide. A háború közeledtével – a várható bombázások elől – sokan kitelepültek a fővárosból. Az arisztokrácia és a művészeti élet kiválóságai a Teleki-kastélyban gyülekeztek, a módosabb családok pedig, akiknek volt itt családi örökségük, a zavartalanabb élet reményében választották Pomázt.

Szilády Zoltán az ismeretterjesztő alkalmak egyik kedvelt előadója volt, akinek sokrétű érdeklődése, a jelentős élményanyag, amit kutatóútjain szerzett, és élvezetes előadómódja sok hallgatót vonzott ezekre az estekre. Néhai dr. Tregale Kálmán geológus – akkor egyetemi hallgató – sok évtized távlatából is elragadtatással emlékezett vissza ezekre az alkalmakra.

Szilády szakírói munkássága ebben az időben sem szünetelt. „A mi Erdélyünk – Történeti és néprajzi vázlatok” című munkája (Pomáz, 1939. impresszummal) ebben az időben jelent meg, és az „Őstörténeti tanulmányok” sorozatban 1944-ben a háború kellős közepén, Budapesten a „Rumunok és csángók” néprajzi tárgyú munkája.

Háza a mai Bem József utca – Vasvári Pál utca sarkán álló tornyos épület volt. Meg nem erősített forrás szerint a bombázások elől ide menekítette a Nemzeti Múzeum rovartárát. Háza gazdag és értékes berendezésének sorsáról nincs tudomásunk. Az orosz megszállás elől – politikai meggyőződése miatt – elhagyta Magyarországot, és betegségben halt meg 1947. április 17-én a Lipcse közelében fekvő Grosspösna településen. ■

NEMES NAGY ÁGNES

Háború előtt

Ma még a béke véd szelíden:
az égbolt levendulakék,
s a rozsdaszínű gesztenyék
halkan zizegnek: semper idem.

Ma még a béke leple óvja
a várunk és a szél finom,
s a sarkantyúka, napszirom
aranszín csókot hint a tóba.

Ma még simít a béke szárnya,
ma még minden csendes varázs,
a karcsú, furcsa rajzú rács
s a színes ampelopsis árnya.

— De holnap föld a fényt beissza,

s üvölt, recseg; az ég kemény,
és feketén és feketén
zuhan reánk a szörnyű szikla.

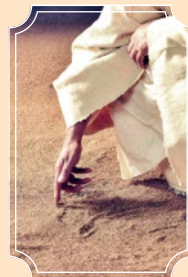
(Református Élet 1939. január 1.)

ÁPRILY LAJOS

Homokba írjad

(János 8:1-11)

A panaszodat, bánatodat homokba írjad!
Ha fáj valami, úgy akárciknek azt el ne sírjad.
Homokba írjad, a porba írjad.
A szíved búja, ha akármilyen nagy,
az embereknek azt el ne mondd.
A terhedet mindég csak csendben hordjad!
Másoknak bűnét és gyarlóságát homokba írjad.
A megnemértést és támadásokat, óh fel ne rójjad!
A Mester is csak így csinálta ezt.
Ámbár várta őt a bús fakereszt.
Az asszony bűnét homokba írta,
Ő elfeledte, s a szél elfújta.
Legyen akármilyen szép, szent igazság,
Mind eltapossák.
És ha vérzik is a szíved érte, megmosolyogják.
Ezért ha égig ér a bánatod,
És ha könnyeidet el nem sírhatod,
Hordoznod kell, mert el kell hogy bírjad,
S ha nem látják, hát homokba írjad.
Emlékeidet mik ide kötnek, homokba írjad.
Ha kölcsön adtál pénzt, sőt bizalmat,
A porba írjad, így barátod lesz a fél világ,
Bár ínségben éhenhalni hagy.
De biztos számíthatsz az Úrra!
Ezt márványba vésd, ne írd a porba.

KOVÁCS GERGŐ

„Érzem Isten jelenlétét, és a sok segítséget, amit Tőle kapok”

Áldás békesség!

NYILAS ANNA vagyok, tizenhét éves. Jelenleg a Szentendrei Református Gimnáziumban tanulok. Kiskorom óta járok a gyülekezetbe, és április óta már a gyermekszolgálatban is részt veszek. Ebben a cikkben lehetőséget kaptam, hogy bemutassam az én szemszögemből az ifjúsági bibliaórákat, magát a közösséget és azt is, hogy milyen hatással voltak/vannak rám az alkalmak.

- Mióta vagy tagja az ifinek? Miért kezdted el ide járni?

- Ifire 2021-től kezdtem el járni, és azóta is nagy szeretettel járok az alkalmakra. 2021-ben egy Mátraházán megtartott ifitábor keretein belül ismerhettem meg egyik ifivezetőnket, Boross Sámuel, és úgy gondoltam, hogy szívesen meghallgatnám még pár alkalmát. Mindezért az év további részében gyakran kezdtem el látogatni az ifiket, majd alkalomról alkalomra természetesebbé vált számomra, hogy péntekenként ott legyek az ifiken. Ebben nagy szerepet játszottak és játszanak máig ifivezetőim, mivel hétről-hétre érdekesebb, számomra maradandó alkalmakat tartanak.

- Mi volt az eddigi legjobb ifis élményed?

- Az idei ifikezdő kerti parti. Csobánkára mentünk az imaházhoz, és ott kezdtük meg közösen az első ifinket. Sokat nevtünk, játszottunk, az alkalmankor közösen vacsoráztunk meg. De minden ifi egy külön élmény, főleg ha előkerül az egyik kedvenc társasjátékom: a Talentum.

- Hol látod magad ebben a közösségben, és mit tudsz te hozzátenni?

- Azt gondolom, hogy én egy olyan tagja vagyok az ifinek, aki kicsit többoldalú. Ezalatt azt értem, hogy szívesen kedveskedek süteményekkel az alkalmakra, de ha lehetőség van arra, hogy

az ifi szolgáljon valahol, szívesen vállalom a szószóló szerepét. Emellett segítek különféle alkalmak vezénylésében, például idén segítettem a konfirmandus találkozón mint szervező; vagy idén csatlakoztam a gyermekmunkások közé, így már én is tartottam gyerekistentiszteletet. Amennyiben arra van szükség, akkor az ifiálalom után egy sepréssel, esetleg egy mosogatással segítem ifivezetőim munkáját.

- Mit adott neked az ifi?

- Nagyon sok dolgot kaptam az ifitől. Rengeteg emléket, kedves szavakat, megérintő alkalmakat, barátságokat. De számomra az egyik legfontosabb emlékemet is az ifitől kaptam. A legelső bizonyágtételemet (később a másodikat is) azért tudtam elmondani, mert az ifiben megtanultam, hogy bátran beszélhetek az Istennel való kapcsolatomról. Számomra ezek felejthetetlen pillanatok maradnak, ezért nagyon hálás vagyok ezekért az alkalmakért.

- Az Istennel való kapcsolatod/viszonyod hogyan alakult, amióta ifire jársz?

- Sokkal közelebb érzem magam Istenhez, amióta ifire járok. Érzem Isten jelenlétét, és a sok segítséget, amit Tőle kapok. Próbálok esténként csendesperceket tartani, ahol csak arra fókuszálok, hogy összeszedjem azokat a gondolatokat, üzeneteket, amiket

Nyilas Anna

aznap az Úrtól kaptam. Valamint – ahogy már azt az előző válaszomban is említettem – megtanultam, hogy bátran beszélhetek arról, hogy Istennel milyen kapcsolatom van. Úgy gondolom ez is sokat segített abban, hogy így lássam az én Mennyei Atyámmal a kapcsolatomat.

- Mondj néhány olyan tényt magadról, amit senki vagy kevesen tudnak rólad az ifiben?

- Talán azt kevesen tudják rólam, hogy régebben nagyon sokat quillingeztem. A quilling egy papírcsík technika, amivel nagyon sok időt töltöttem el. Nagyon szerettem/szeretem ezzel a tevékenységgel eltölteni az időmet, de sajnos nincs már annyi szabadidő, hogy ezzel napi szinten tudjak foglalkozni.

A másik, amit kevesen tudhatnak rólam, hogy nagyon válogatós vagyok ételek terén. Gyakran meggyűlik anyukámnak a baja azzal, hogy olyan ételeket készítsen, amit én is megeszek. Sokszor előfordul, hogy anyukám külön főz számomra.

- Ha az ifi elutazik valahová, mi az a program vagy esemény, amit nagyon szoktál várni, és miért?

- Minden ifis utazás hatalmas élmény. Talán amit a legjobban szeretek és várok, azok a kiscsoportos alkalmak. Ilyenkor mindig egy bizalmas beszélgetés zajlik, amit nagyon szeretek, mert mindig jó érzés meghallgatni, hogy kinek mit jelentett az adott igeszakasz. De azokat a játékokat is nagyon szoktam várni, amiket ifivezetőink hoznak. Például a

kvíz-esteket, amik eddig sosem értek véget úgy, hogy ne lett volna mindenki arcán önefelelt mosoly.

- Milyen ifisprogram az, amit szívesen kipróbálnál, de még eddig nem volt?

- Őszintén, erre a kérdésre nehezen tudok válaszolni. Az eddigi ifis éveim alapján azt tudom mondani, hogy azok a programok, amiket eddig ifivezetőink kitaláltak, mindig nagyon jók és szórakoztatóak voltak. Amiken részt tudtam venni, azokon mindegyiken nagyon jól éreztem magam, így én továbbra is azokat a programokat várom, amiket ők szerveznek.

- Mitől lehetne szerinted még jobb az ifi közössége, miben kell még fejlődnünk?

- Talán ez még nehezebb kérdés, mint az előző. Azt gondolom, hogy az ifi közössége nagyon befogadó, sokszínű, és ami talán a legjobb tulajdonsága, hogy élmény a tagjának lenni. Ezért nem is tudok olyan pontot kiemelni, ahol fejlődnie kellene a közösségnek. Mindenki kedves és próbál segíteni a másoknak. Az újonnan érkezőknek a régi ifisek és az ifivezetőink (Boross Réka, Boross Sámuel, Tóth-Gados Eszter, Tóth Sebestyén) próbálnak segíteni a beilleszkedésben, így mindenki megtalálhatja helyét az ifi közösségében.

- Mondj egy humoros, személyes kérdést, amit felteszel a következő Face to Ifi szereplőnek!

- Szeretném megkérdezni a következő Face to Ifi szereplőjétől, hogy szereti-e a kapros pizzát? ■

KOVÁCS GERGŐ

Ima

Te mindig jókor voltál útban,
segíteni imát motyogni.
Rozoga lelkemet vonszoltam
valahogyan otthonod felé.

Most is megállsz, az ajtóhoz érsz,
zörgetsz, zörgetsz, egyre csak
kopogsz.

Az asztal terítve immár kész,
és harangszóra imát mondunk.

Társam vagy, remény az embernek,
még félig se élek nélküled.
Hagyom, hogy azért verjenek meg,
mert nevedre teszem eskümet.

Bár méltatlan vagyok, igyekszem,
hozzád szólni, a hű pásztorhoz.
Szívem szívedhez közelítem,
hogy ajtót nyissak vacsorádhoz.

Házad kerestem, betakartál,
nem fázok már égised alatt.
Szomjaztam, forrást fakasztottál,
vizet, mely örökké bor marad.

(2020. február 29.)

Isten házában jártam

Azért jöttem, hogy megköszönjem
az Isten jó kegyelmét.
Küzdött velem, ha perlekedtem,
mert jobb már nem lehetnék.

Nem tudnék sírni sem másokért,
rosszul hiszek a jóban.

Még szégyellem is, hogy voltaképp
a bűnök fia voltam.

Kétségek közé hajítottam
a bársonyos úrvacsorát.

Még remélem, hogy elmondhatom,
bizonyosságom otthonát.

Ezt a helyet, mely fel se ismer,
s nyugtatna, de nincs hova.

Mire megyek a kegyelemmel,
lelkemnek sincs temploma.

Ürességem mégis megszülte,
de végül sosem kérdez.
Hogy élek? Az csak Isten terve,
de nem vihetem véghez.

(2023. január 5.)

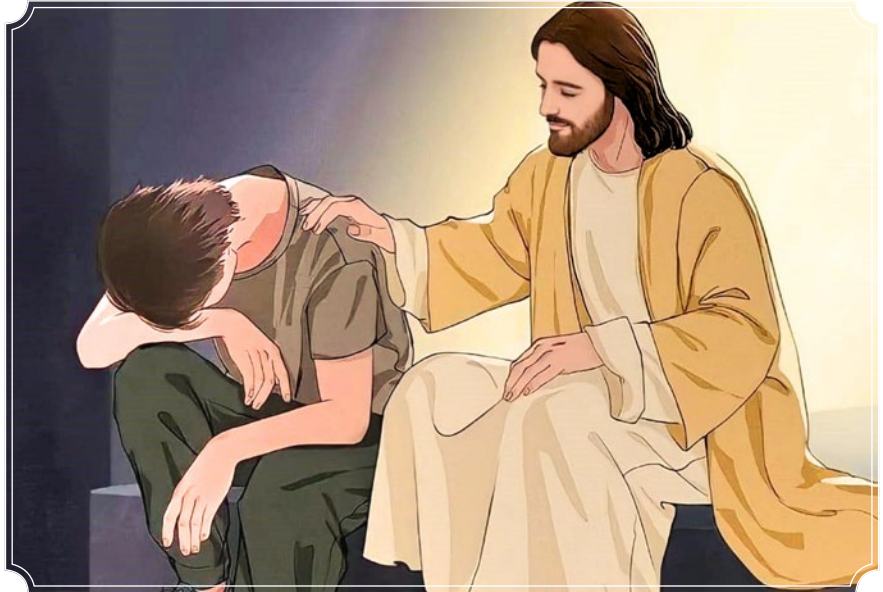
SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Próbák forróvizében

Van-e olyan közöttünk, akinek semmi gondja nincs pillanatnyilag, az iskolai tanév vége felé közeledve, amikor már elég messze van tőlünk időben a tavaszi szünet, de még messze a nyári szünet, és az elmúlt hetek, hónapok meglehetősen eseménydúsak voltak ahhoz, hogy fáradtak és kimerültek legyünk? Bátran tegye fel a kezét! A gondok, bajok, terhek, próbatételek sokszor felütik életünkben a fejüket, de amikor az ember fáradt, akkor úgy tűnik: sokkal nagyobb a fejük. Istennél – a sok minden között – az az egyik csodálatos dolog, hogy a Biblián keresztül mindig, mindenben szeretne tanácsot, segítséget adni. Rajtunk áll, hogy megfogadjuk-e.

Igen, a Szentírásban az az egyik legcsodálatosabb ajándék számunkra, hogy tényleg hozzánk szól. Hogy nem egy tudományos értekezés vagy egy elvont filozófiai mű, nem száraz elméletek gyűjteménye, hanem nekünk adott, szeretetben született és élhető, megélhető Írás. Mint egy levél valakitől, akinek igazán fontosak vagyunk. Olyan levél, ami érinti a mindennapjainkat, érinti a bennünket foglalkoztató gondolatainkat, a tanácstalanságunkat vagy a fáradságunkat, a kétségeinket, az aggodalmainkat, szorongásainkat. Olyan levél, ami igazán a szívünkhöz szól.

Nyilván vannak benne olyan részek, leírások is, melyek egy adott kor történetéről, háttéréről számolnak be nekünk, de a nagy része mégis adaptálható a mindennapjainkra. Nemcsak az Újszövetség, hanem az Ószövetség is. Egy nekünk szóló levélbe még az is belefér, hogy az írója esetleg a maga fiatalságáról, vagy számunkra ismeretlenebb háttéréről, dolgokról beszéljen. Igaz, vannak ebben a levélben olyan történetek, példázatok, amik mögé tudni kell betekinteni, amikre időt kell szánni, hogy a jelentésükön elgondolkodjunk, de még azok is nekünk íródtak, és még azok is meg tudnak szólítani.

A mostani mondat azonban egyszerűségében nagyszerű. Egy jó tanács. Nem lehet kötelezővé tenni, de érdemes rajta eltűnődni. Isten azt kéri itt tőlünk Péter apostol tolmácsolásában, hogy merjük minden gondunkat Őreá vetni. Valahogy úgy, mint az az ember, aki sok zsákot cipel a hátán, és erősnek képzelet magát, de végül le meri tenni azokat a mögötte haladó szekérre, ami segít, hogy ne kelljen megszakadnia. Mert hogy jó sok zsákot cipelünk a hátunkon valamennyien, az nem vitás. Kinek-kinek mennyi adatott, de minden bizonnyal több, mint ami könnyű lenne.

Sokszor annyira el tudunk fáradni, el tudunk fásulni ettől, hogy már nem is örülünk annak, hogy ezekben a zsákokban ajándékok vannak. Olyan dolgok, melyek fontosak, amiket mások számára cipelünk, és másoknak szeretnénk meglepetést, örömet okozni. Emiatt pedig mind nehezebbnek látjuk az előttünk lévő utat. Isten arra biztat bennünket, hogy nem a problémák mennyiségére, ne azok nehéz voltára koncentráljunk, hanem nézzünk föl Őreá, aki ott megy mellettünk életünk

útján. Másként fogalmazva: ne a problémák, terhek, gondok szemével nézzünk Istenre, hanem Isten szemével nézzünk a problémákra. Ő nem egy feladatmentes életet szeretne adni nekünk, mert akkor üresnek és céltalanoknak élnénk meg a mindennapjainkat, hanem szeretné a feladatokon és a terheken túl biztosítani az Ő gyermekeit arról, hogy nem vagyunk egyedül. Vélünk vándorol utunkon Jézus.

Ez a mondat egy olyan részbe ágyazódik bele, ahol előbb a szolgátról, majd az alázatról, majd a józanság fontosságáról lehet olvasni. Tehát akár nekünk is címezheték volna. Mindannyian ugyanazt az igát húzzuk, mindannyiunk számára fontos, hogy egymást magunknál különbnek tartjuk, és mindannyiunk számára nélkülözhetetlen, hogy reáisan gondolkodjunk az életünkről, jelenünkről, jövőnkről, feladatainkról.

Minden gondunkat – ez lenne a cél. Hogy lehetséges ez? Talán a legmegélhetőbben úgy, hogy szüntelenül mérünk imádkozni. Amikor a fáradság ránc akar telepedni, vagy esetleg a neheztes, vagy az aggodalom, akkor

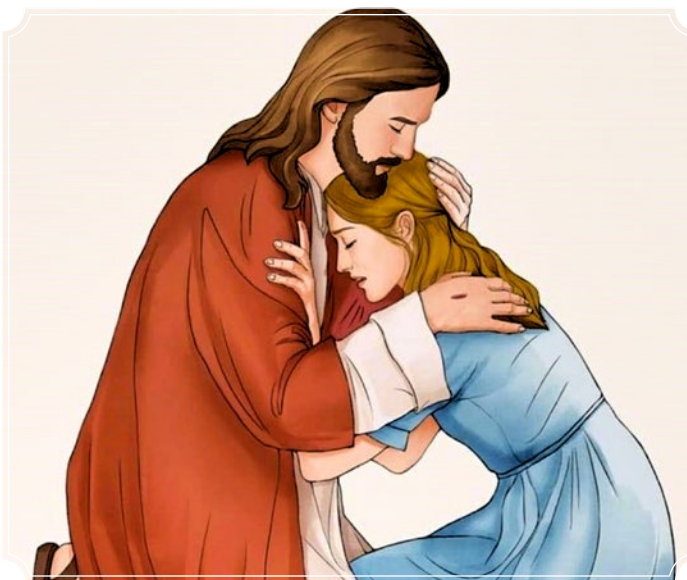
gyorsan mondunk egy imát a szívünk mélyén. Mert van, aki hallja, van, aki úgy hallja, hogy közben fontosak vagyunk neki; van, aki, úgy figyel ránk, mint senki más. Az a drága Úr, akinek mindennél drágábbak vagyunk.

Az én anyukám azt mondogatta régebben, hogy nem akarja a kis piszlicsáré ügyeivel Istent zavarni – hiszen Istennek annyi dolga van. Ez nagyon kedves gondolat, de nem így kell megközelítenünk Isten lényét. Ő mindenható. Ő mindenütt jelenlévő és mindent tudó. Őbelőle árad a kiapadhatatlan, véget nem érő és mindent felülmúló csodálatos szeretet. Ha nem vetjük rá a gondjainkat, akkor egy idő után a fáradtságból fásultság vagy kiégés, a szorongásból félelem, a neheztelésből harag lesz. Hívó életünk egyik legfontosabb része tehát nem is az, hogy mit teszünk, hanem hogy azt *hogyan* teszünk. Ezért nekünk jó, ha ebben nem magányosan, egyedül akarjuk a gondokat megoldani, hanem merünk bízni abban, hogy mindennek rendelt ideje, oka és célja van, ha azt az Úr megengedi. Ahhoz pedig kell az az alázat, ami elismeri és elfogadja: Isten győzött, Ő mindeneknél nagyobb, Isten mindent tud, és Isten szeret, és Isten pártfogásával segíteni szeretne, és Ő uralkodni tud azon is, amin én nem. Vagy ahogy a szép régi latin himnusz olyan csodálatosan megfogalmazza: „Christus vincit Christus regnat Christus imperat”. „Krisztus győz, Krisztus uralkodik, Krisztus parancsol.” Ne féljünk rá vetni gondjainkat! Ne féljünk elmondani, és higgyük, hogy Ő már elkészítette a szabadulást, és nem engedi, hogy erőnkön felül legyünk próbára téve! Jézus jelenléte és szeretete kísérje napjainkat, hogy túl tudjunk látni gondjaink hegyein, és meglássuk fölöttük a szabadulás forrását és Isten békességének mindent felülmúló erejét!

S végül egy rövid történet. Kicsit talán egyszerű, de szemléletes, hogy

gondok, bajok, terhek, próbák idején hogy éljük meg napjainkat, milyenné tesz bennünket, ha ilyen időszakon megyünk keresztül:

Egy leány panaszkodott az édesapjának, hogy rosszul mennek a dolgai. Belefáradt az állandó eredménytelen harcba. Nem tudta, hogyan menjen tovább az életében, mert kimerültnek érezte magát. Úgy tűnt számára, hogy valahányszor megold egy problémát, mindig új probléma jelenik meg az életében. Édesapja szakács volt. Kézen fogta őt, és elvitte a munkahelyére. Fogott három fazekat, és vizet forralt bennük. Amikor forrni kezdett a víz, az egyikbe sárgarépát, a másikba tojást, a harmadikba kávészemeket rakott.

Főzés közben egyetlen szót sem szólt, csupán rámosolygott a leányára. A lány türelmetlenül várakozott, magában azt kérdezve, vajon mit akar tenni az édesapja. Húsz perc elteltével apja eloltotta a tüzet, majd egy tálba rakta a tojásokat, egy tányérba a sárgarépát és kitöltötte a kávé egy csészébe. Ezután megkérdezte lányától:

– Kedvesem, mit látsz itt?

– Tojást, sárgarépát és kávé – válaszolta a lány.

Ekkor arra biztatta, hogy tapints meg a sárgarépát. A lány megtapintotta, és érezte, hogy puha. Ekkor arra kérte, hogy hánts le a tojáshéját, és a lány érezte, hogy a tojás kemény. Ekkor arra kérte, hogy kóstolja meg a kávé.

A lány nevetve belekóstolt a jó illatú feketekávéba, és megkérdezte:

– Mi ebben a tanulság, édesapám?

Ekkor az édesapja elmagyarázta neki, hogy mind a három elemet ugyanolyan körülmények közé helyezték: forró vízbe. Csakhogy mindhárom elem különbözőképpen reagált erre: A sárgarépa megpuhult és törékennyé vált, a tojások megkeményedtek, ellenben a kávé megváltoztatta a vizet.

– Mit gondolsz, te melyikhez hasonlítasz ezek közül? – kérdezte az apa a lányától.

Amikor a mostoha körülmények kopognak ajtódon, te hogyan válaszolsz erre? Egy látszólag kemény sárgarépa vagy-e, akit ha megérint a fájdalom, akkor törékeny és sebezhető

lesz? A tojáshoz hasonlítasz, aki képlékeny szívvel és fogékony szellemmel indul, azonban egy kegyetlen esemény után keménnyé és rugalmatlanná válik? Kívül ugyanolyan maradtál, azonban belül megkeseredett a szíved? Vagy egy kávészem vagy, ami megváltoztatja a forró vizet, a neki fájdalmat okozó elemet. Amikor a víz eljut a maximális forráspontonra, a kávé kiengedi legjobb aromáját és zamatát, és így csodálatos felüdülést tud adni másoknak.

Ha éppen olyan időszakot élünk meg, amikor sok van a válunkon, akkor se hagyjuk magunkat legyőzni! Engedjük, hogy Isten túlmutasson életünkben a problémákon, gondokon, terheken, és megmutassa, hogy akik Őt szeretik – minden a javunkra lehet. Ő nagyobb és erősebb mindennél. Ha e bizalmunk megmarad, akkor erőnk a próbák ideje alatt is megújul. Akkor szárnyra tudunk kelni, mint a sasok, futunk, és nem lankadunk el, járunk, és nem fáradunk el. Visszatekintve, amikor eljönnek a könnyebb idők, mindig meglátjuk: igazából ezt Ő cselekedte meg rajtunk keresztül, Szent Lelke által, Jézus érdeméért. Miénk csak a hálaadás lehet mindezekért. Ámen. ■

A misszionárius és a beteg kisfiú

Egy misszionárius járt a környéket, hogy elvigye az evangéliumot az embereknek. Éppen odaért egy meglehetősen omlatag többemeletes házhoz, amely biztosan több száz éves volt. Egy régi falépcső vezetett meredeken felfelé, ahol a tetőtérben volt még egy kis lakás. Hirtelen megállt a lépcsőn félúton, mert mintha egy hangot hallott volna énekelni. Nagyon meglepődött, és tovább ment felfelé a keskeny, kitaposott lépcsőn, míg a félhomályban megállt egy régi ajtó előtt, amely egy szegényes lakásba vezetett.

Habozva nyitotta ki az ajtót és az egyik homályos sarokban megpillantott egy beteg fiút, aki sápadtan és soványan feküdt egy matracon. Nagyon hideg volt a szobában, mert nem volt benne fűtés, sem kályha. A misszionárius egyetlen pillantással felmérte, hogy a fiú bizony nagyon beteg, közelebb lépett hozzá, és mivel nem volt szék, letérdelt a fekhely mellé a padlóra. Barátságosan üdvözölte a fiút, a neve és a szép dal iránt érdeklődött, amelyet ő az előbb énekelt. A fiú nagyon örült a váratlan látogatásnak, és ezt mondta: - Tomi vagyok. Aztán elmesélte a misszionáriusnak, hogy már régóta beteg és ágyban fekszik. Gyakran énekli ezt a dalt, amelyet még régebben tanult egyszer egy istentiszteleten. De nem tudta fejből ennek az éneknek minden versszakát.

Aztán elkezdett énekelni:

A mennyben otthonom,
Hol nincsen szenvedés,
Hol gond és fájdalom
S halál nem ismerős.
Hol béke vár reám,
S vihar nem ostromol.
Ahol szegény szívem megnyughatol.

A látogató nagyon örült, mert ő is szerette ezt a dalt, és tudta kívülről. Így együtt énekelték a refrént:

Ó szép hazám, dicső hazám,
Hol öröklét derül reám,
Ahol nem lesz sírás,
Elválás, búcsúzás,
Csak fény s megújulás,
Ó, szép hazám.

Az utolsó versszakot a misszionárius egyedül énekelt, mert Tomi már nem tudta a szöveget. Csillogó sze-

mekkel és beesett arcán ragyogó mosollyal figyelt.

- Igen! - kiáltott fel Tomi. Ez az az ének, amely akkor olyan boldoggá tette. Azóta sem felejtette el, még ha a dal minden versszakát nem is tudta emlékezetébe idézni. Milyen jó, hogy jött a barátságos misszionárius. Most biztosan még többet hallhat erről a szép és

dicső hazáról, ahol nincs szenvedés, nincs betegség, és nincsenek fájdalmak, és ahol már senki sem sír. Ott senki sem éhez és fázik majd, mint ő most, mivel csupán néhány régi rongy szolgál neki takaróként.

Aztán megkérdezte tőle a misszionárius:

- Nos, fiam, készen vagy arra, hogy majd találkozz Jézussal, miután eljön az ég felhőiben? Ugye, tudod, hogy Ő egy csodaszép lakhelyet készített neked?

A súlyosan beteg fiú sápadt arca egyre komolyabb kifejezést öltött, és a szeme lassan megtelt könnyel. A misszionárius mélyen megindult ennek

láltán. Felismerte, hogy Isten vezette ehhez a halálos ágyhoz. Amikor azután megismételte a kérdést, Tomi sírásba fúló hangon felelte:

– Milyen szívesen elmennék oda! De nem tudom az utat. Gyakran voltam rossz, és nem vagyok való abba a szép és dicső hazába. Talán meg tudja mondani, tehetek-e valamit azért, hogy eljussak oda.

– Fiam – válaszolta a misszionárius –, nem tehetsz semmit. De nem is kell tenned semmit! Mindent, ami szükséges volt, megtette helyetted valaki más!

Tomi csodálkozó arcot vágott. Ilyent még sosem hallott. Nem kell semmit sem tennie azért, hogy eljusson ebbe a szép és dicső hazába? Hogyan lehetséges ez? A misszionárius, aki észrevette a fiú csodálkozó pillantását, folytatta:

– Éppen most mondtad, hogy túl rossz, és gonosz vagy ahhoz, hogy eljuss abba a szép és dicső hazába, a mennybe. Igen, így van. Mert kétségtelenül vétkeztél már Isten ellen, megszegted a parancsolatait, és jó néhány gonosz dolgot elkövettél, de sohasem halottad, hogy az Úr Jézus, Isten Fia a mennyei dicsőségből lejött a földre, hogy emberként lakozzék itt? Sohasem mondták neked, hogy Ő, aki gazdag volt, érettünk szegény lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok lettünk? És senki sem mondta neked, hogy az Úr Jézus rettenetes halált halt a kereszten, hogy megmentsen bennünket, amilyen te is vagy? Igen Tomi, Isten Fia a te helyedre lépett, és elhordozta érted Isten igazságos haragját, hogy neked ne kelljen ítéletre menned. Ő volt tiszta és a szent, az ártatlan és az Igaz, és Ő meghalt értünk, a tisztátalanokért, a bűnösökért és igaztalanokért, hogy bűnbocsánatot és örök életet nyerjünk az Ő nevébe vetett hit által.

E szavakkal a misszionárius kezébe vette a Bibliát, és ezt olvasta: „Mert

úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök életet legyen.” (János 3,16) Tomi feszülten figyelt, egy szót sem szólt. A misszionárius pedig tovább beszélt:

– Látod tehát, hogy Isten felfoghatatlan szeretetében halálba adta Fiát értünk, bűnösökért. Te is közéjük tartozol, ugye? Azután azt mondja az Úr Jézus, hogy aki hisz Őbenne, nem vész el, hanem örök élete van. És ha azt mondja: „aki”, akkor ebbe te is beletartozol! Hiszed-e ezt?

– Igen, felelte Tomi..., de egészen biztosan igaz, hogy az Úr Jézus azért halt meg, hogy engem is megváltson?

A misszionárius egy pillanatilag a Bibliában lapozgatott, majd felolvasta: „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket.” (Timóteus 1,15)

– Igen – mondta –, egészen bizonyosan igaz. Az Úr Jézus érted is meghalt, és az Ő vére megtisztít téged minden bűntől.

Tomi lehunyta a szemét, és egy darabig csendben feküdt. Csak az ajka mozgott. Végre ismét kinyitotta a szemét, boldog mosollyal pillantott a még mindig mellette térdelő látogatóra, és azt mondta:

– Hiszem, hogy az Úr Jézus értem is meghalt, és hordozta sok bűnömet, de hogyan volt lehetséges, hogy az Úr Jézus úgy tudott szeretni engem, pedig olyan rossz vagyok?

– Ez teljesen felfoghatatlan – felelte a misszionárius –, de mégis igaz. Isten ígéje mondja: „Isten pedig irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” (Róma 5,8)

A misszionárius még hosszú ideig a fiú mellett maradt, és beszélt neki az Úr Jézusról. Minél többet hallott Tomi a Jó Pásztorról, annál nagyobb lett az öröme.

Amikor a misszionárius elbúcsúzott, megígérte, hogy másnap reggel visszajön. Megtartotta a szavát. Már kora reggel felfelé tartott a lépcsőn, egy élelmiszerral és tejjel teli szatyorral. Tominak azonban már nem volt szüksége ételre. Fia élettelen teste mellett ült az édesanyja, és elfúló hangon mondta el a misszionáriusnak, hogy amikor este hazatért, olyan boldogan találta Tomit, még soha azelőtt.

– Újra, és újra ezt mondta: „JÉZUS MEGVÁLTOTT!” S azután elénekelte kedves dalát, mégpedig azt a versszakot is, amelyet előző este a misszionáriustól tanult. Ezzel aludt el, és többé nem ébredt föl ■

**Gyülekezeti újságunk
következő száma várhatóan
2024. augusztus 23-án
jelenik meg.**

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2024. április 6-7. ■ Felnőtt konfirmálók csendes hétvégéje.
2024. április 12-14. ■ Ifjúsági konfirmálók és az ifjúság közös csendes hétvégéje; egyházmegyei ifjúsági találkozó Gödöllőn.
2024. április 13. ■ Gyülekezeti nagytakarítás Pomázon.
2024. április 17. ■ Teológiai este Pomázon: *Boross Sámuel* lelkipásztor gyakornok *Memento morienti* c. előadása.
2024. április 27. ■ Gyermekkirándulás a pomázi Szurdokba.
2024. május 4. ■ Gyülekezeti szolgálók és presbiterek napja a leányfalui Ravasz-házban.
2024. május 9. ■ Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelének napján ünnepi istentisztelet és felnőtt konfirmáció a pomázi templomban.
2024. május 11. ■ Ifjúsági konfirmációi vizsga a pomázi templomban. Presbiteri gyűlés.
2024. május 12. ■ Ifjúsági konfirmációi fogadalomtétel és úrvacsorai közösség a pomázi templomban. Az 50 éve konfirmáltak köszöntése.
2024. május 19. ■ Pünkösdi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösséggel Csobánkán, közöttünk szolgált gyülekezetünk Psalmus kórusa. Pünkösdi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösséggel Pomázon, Píliszentkeresztben és a SARA Otthonban.
2024. május 20. ■ Pünkösdi hétfői ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösséggel Csobánkán és Pomázon. Pünkösdi gyülekezeti családi nap a csobánkai imaházban és kertben.
2024. május 25. ■ A Kiránduló kör kirándulása a vácrátóti Nemzeti Botanikus Kertbe.
2024. június 2. ■ Felnőtt konfirmáció a csobánkai imaházban.
2024. június 9. ■ Boross Sámuel lelkipásztor gyakornok vizsga istentisztelete a csobánkai imaházban. A Psalmus kórus évadzáró hangversenye és a tiszteletbeli presbiterek köszöntése a pomázi templomban.
2024. június 16. ■ Tanévzáró istentisztelet. Papkerti koncert.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2024. június 21. ■ Presbiteri gyűlés.
2024. július 15-20. ■ A Galileai-tenger partján tábor – Nyári gyermektábor a Véneki Tábor és Kempingben (9062 Vének, Petőfi u. 3.).
2024. augusztus 12-17. ■ Ifjúsági tábor Balatongyörökön.
2024. augusztus 21-23. ■ Napközis tábor.

KERESZTELŐ:

2024. április 14. ■ Szabó Hanna.
2024. április 28. ■ Dalmadi Bence, Dalmadi Gréta.
2024. május 5. ■ Herczegfalvy Zília, Kelemen Dalma.
2024. május 20. ■ Makay Krisztián.
2024. június 2. ■ Tuza Milla.
2024. június 23. ■ Pályi Viktória.
2024. június 26. ■ Ferencz Anna Eszter.
2024. június 30. ■ Zsigmond Olivér.

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2024. április 20-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Únicovics Milán** és **Szabó Borbála**.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2024. március 22-én elhunyt **Katócs Ferencné** (+91) testvérünk, temetése 2024. április 24-én volt református temetőnkben.
2024. április 2-án elhunyt **Rigó Béláné** (+72), temetése 2024. április 18-án volt Pomáz város ravatalozójából.
2024. április 7-én elhunyt **Mihályka Zsigmondné** szül. **Kovács Eszter** testvérünk (+97), emlékére csobánkai imatermünkben megemlékezést tartottunk 2024. május 3-án.
2024. május 6-án elhunyt **Milán Csaba** (+54) testvérünk, emlékére 2024. május 24-én megemlékezést tartottunk városunk ravatalozójában.
2024. május 20-án elhunyt **Komendáné Vigh Katalin** (+54) testvérünk, temetése 2024. május 28-án volt Pomáz város ravatalozójából.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

TEOLÓGIAI ESTÉK

„Memento morieti” – „Emlékezz a haldoklóra” címmel tartott előadást április 17-én a pomázi gyülekezeti házban BOROSS SÁMUEL lelkipásztor gyakornok a „Teológiai esték” sorozat keretében. Amint azt a teológiai szakdolgozata számára is választott témával kapcsolatban elmondta, nemcsak a halálra kell emlékeznünk („memento mori”), hanem leginkább a haldokló emberre kell a figyelmünket fordítanunk. A halálhoz való keresztyén hozzáállásunk befolyásolja a haldoklóhoz való hozzáállásunkat is, és a keresztyén közösség egyik nagy próbája az, hogy egy olyan gyülekezet, mely a húsvét vasárnap, a feltámadás fényében néz szembe a halállal, milyen lelkeséggel tud a haldokló beteg mellett megállni. Ebből pedig számos gyakorlati lelkigondozói kérdés is következik, melyeknek különböző aspektusait mutatta be előadónk az ember haldoklásának különböző stádiumain keresztül.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Nálunk keresztelték

*Szabó Hanna
Isten szövetségébe lépett*

A KIRÁNDULÓ KÖR TÚRÁI

Kirándulás a Szurdokba

Látogatás a vácrátóti Nemzeti Botanikus Kertbe

Gyülekezeti családi nap Csobánkán 2024. május 20.

ÁLDÁS

Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.